ORTODOKSİA

AHLÂKÎ VE DİNÎ RESALE

İMTİYAZ SAHİBİ: HRİSTOPOLİS MİTROPOLİTİ
MELETİOS LUKAKİS

MAHAL İDARE FENER
RUM PATRİKHANESİ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΗΘΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
† Ο ΧΡΙΣΤΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΜΕΛΕΤΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΦΑΝΑΡΙΟΝ

ΕΤΟΣ ΙΑ' ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1936 ΤΕΥΧΟΣ 8

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τύποις «Φαζιλέτ»

ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΕΠΤΗΝ ΜΝΗΜΗΝ ΤΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ

ΥΨΟΣ ΕΝ ΤΑΠΕΙΝΩΣΕΙ

Ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, τῶν ἐκλεκτῶν φυσιογνωμιῶν, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς περιωπῆς ἐξυπηρέτησαν τὸ κοινὸν καλὸν καὶ ἐπενήργησαν εὐεργετικῶς ἐπὶ τῶν κοινωνικῶν ὁμάδων, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἔζησαν καὶ ἔδρασαν, ἐξόχως θαυμάζονται καὶ γεραίρονται οἱ ἰσχυροὶ ἐκεῖνοι χαρακτῆρες οἱ ὁποῖοι κατώρθωσαν νὰ φυλάξωσιν ἑαυτοὺς ἀθίκτους καὶ ἀνεπηρεάστους ἀπὸ τοῦ πειρασμοῦ τῆς προσωπικῆς φιλοδοξίας ἐν τῇ ἐνασκήσει τῆς ὑψηλῆς αὐτῶν ἀποστολῆς καὶ νὰ συγκρατηθῶσιν εἰς τὸ ὕψος τῆς Ἰδέας, ὑπεράνω τῶν ἀδυναμιῶν ἐκείνων αἱ ὁποῖαι συχνότατα ἀποβαίνουσι πέτρα σκανδάλου ἐν τῇ ἠθικῇ ἀναπτύξει καὶ προόδῳ τῆς ἀνθρωπότητος.

Εἶναι οἱ παγκόσμιοι πρωταθληταὶ καὶ ἀριστεῖς τοῦ Πνεύματος, οἱ ἁγνοὶ ἱεροφάνται τῆς Ἰδέας, οἱ ταπεινοὶ καὶ ἀνεπίδεικτοι ἐργάται τῆς ἠθικῆς Προόδου, τῶν ὁποίων ἡ δόξα θὰ ὑπέρκηται πάντοτε καὶ θὰ ὑπεραίρηται πάσης εἰς ἄλλα στάδια ἐπιδόσεως. Κ᾽ ἐφ᾽ ὅσον, ὑπὲρ τὰ ἄλλα ἀθλήματα τῆς ἁμίλλης, θὰ τιμῶνται καὶ θὰ γεραίρωνται ὡς ἀνώτερα καὶ τιμιώτερα τὰ ὑψηλὰ καὶ εὐγενῆ ἰδεώδη καὶ αἱ ἐπιδόσεις εἰς τὰ ἀγωνίσματα τὰ πνευματικὰ καὶ ἠθικά, ὡς τὰ μόνα περιάπτοντα εἰς τὸν βίον ἄφθιτον δόξαν καὶ τιμήν, ἡ ἀνθρωπότης, ἡ σωφρονοῦσα ἀνθρωπότης, μὲ ἰδιαίτερον αἴσθημα σεβασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης θὰ ὑποκλίνηται πάντοτε πρὸ τῶν ἐκλεκτῶν ἐκπροσώπων τῆς Ἰδέας καὶ ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῶν θὰ χαιρετίζῃ τὸ ἠθικὸν μεγαλεῖον, πρὸς τὴν αἴγλην τοῦ ὁποίου οὐδεμία ἄλλη λαμπρότης δύναται νὰ παραβληθῇ.

Τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ περιλάμπουσα τὴν προσωπικότητα τοῦ Προδρόμου Ἰωάννου αἴγλη. Ἐκ τῆς ἱστορίας του ὀλίγα εἶναι γνωστά. Χαρακτηριστικαί τινες γραμμαὶ τῆς μονήρους καὶ ἐρημικῆς ζωῆς του, ἡ μαρτυρικὴ τελευτή του ἐπ᾽ εὐκαιρίᾳ ἑνὸς ἀνοσίου συμποσίου τῶν

δημίων του, καθ' ὃ ἡ κεφαλή του προσηνέχθη ὡς ἔπαθλον ἀσελγοῦς ὀρχήσεως, καί τινα ἀποσπάσματα τῶν λόγων του εἶναι τὰ μόνα περισωθέντα ἐκ τοῦ βίου του. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων ἀνάγλυφος προβάλλει ἡ προσωπικότης τοῦ κατὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ Χριστοῦ «μείζονος ἐν γεννητοῖς γυναικῶν», τοῦ παρθενικοῦ ἀνθρώπου, τοῦ αὐστηροῦ ἀσκητοῦ, τοῦ θεολήπτου προφήτου, τοῦ ἀτρομήτου κήρυκος τῆς ἀληθείας, τοῦ ἀμειλίκτου μαστιγωτοῦ τῆς κακίας, τοῦ ἥρωος τῆς αὐταπαρνήσεως, τοῦ μάρτυρος τῆς Ἰδέας, τοῦ Προδρόμου τοῦ Κυρίου. Μήπως τὰ τῆδε κἀκεῖσε κείμενα συντρίμματα κιόνων καὶ θραύσματα λίθων, λείψανα ἀρχαίου ναοῦ, δὲν εἶναι ἱκανὰ νὰ ἀναπαραστήσωσι τὸ ἀριστουργηματικὸν σύνολον, τῆς ὁλοκληρίας τοῦ ὁποίου μετεῖχον καὶ ταὐτά ποτε;

Ὁ Ἰωάννης ὑπῆρξεν ἰσχυρὸς ἐν ταὐτῷ καὶ ταπεινός. Ἰσχυρὸς ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς του, ταπεινὸς καὶ ἀδύνατος «ὡς κάλαμος ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενος» ἀπέναντι τῆς Ἰδέας τὴν ὁποίαν ἐνεσάρκωνεν, ἀπέναντι Ἐκείνου τὸν ὁποῖον προκατήγγελλεν. Ἥρως εἰς θέλησιν καὶ δύναμιν καὶ ἐνέργειαν προσωπικήν, ἀλλὰ καὶ θαῦμα αὐταπαρνήσεως, τῆς αὐταπαρνήσεως ἐκείνης ἡ ὁποία ὑποτάσσει μέχρις ἐσχάτης ταπεινώσεως τὸ ὑποκείμενον εἰς τὸ ἀντικείμενον, τὸ ἄτομον εἰς τὸ σύνολον, τὸ πρόσωπον εἰς τὴν ἰδέαν. Οὔτε τῶν μαθητῶν ἡ βαθεῖα ἀγάπη καὶ ὁ σεβασμός, οὔτε ὁ ἀνεπιφύλακτος θαυμασμὸς τῶν λαϊκῶν μαζῶν, διὰ τὸν ὁποῖον ἀνησύχησεν ἡ καχύποπτος αὐλὴ τοῦ Βασιλέως, οὔτε τῶν ἰσχυρῶν ἡ καταδίωξις, ἠδυνήθησαν νὰ κλονίσωσι τὴν εὐσταθῆ ἀγάπην του πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἢ νὰ ἐκτρέψωσιν αὐτὸν τῆς ἀποστολῆς του ὡς ἁπλοῦ προδρόμου τοῦ Κυρίου. Πόσοι ἄλλοι, ἐν τῇ ἱστορικῇ πορείᾳ τῶν λαῶν, κληθέντες εἰς τὴν προοδοποίησιν μιᾶς καταστάσεως δὲν παρεξήγησαν τὸ ἔργον των καὶ δὲν παρεσύρθησαν εἰς τὰς ματαιότητας τῆς προσωπικῆς φιλοδοξίας!

Καὶ ἐν μέσῳ τῶν θερμοτέρων λαϊκῶν ἐκδηλώσεων ἡ ἀρετή του παρέμεινεν ἄθικτος, ἡ ἀληθὴς ἀρετή, ἡ ἀγνοοῦσα τὴν ἐκμετάλλευσιν, τὰ προσωπικὰ ὠφελήματα. Ἦτο διδάσκαλος τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὸν θεόν, κήρυξ τῆς ἀληθείας. Δὲν ἀνῆκεν εἰς αὐτὸν ἡ ἀλήθεια, ὥστε νὰ τὴν χειρίζηται καὶ νὰ τὴν ἐκφράζῃ κατὰ τὸ ἑκάστοτε δοκοῦν καὶ συμφέρον. Αὐτὸς ἀνῆκεν εἰς ἐκείνην καὶ ἔπρεπε νὰ τὴν ὑπηρετήσῃ ἐν ἀφοσιώσει. Ἦτο ὁ πρόδρομος τοῦ Κυρίου, ὁ προωρισμένος, κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν, νὰ ἐπιστρέψῃ πολλοὺς τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἐπὶ Κύριον τὸν Θεὸν αὐτῶν καὶ νὰ ἑτοιμάσῃ Κυρίῳ λαὸν κατεσκευασμένον. Καὶ ὤφειλε νὰ προλειάνῃ τὴν ὁδόν του, νὰ προετοιμάσῃ τὴν μεγάλην μεταρρύθμισιν, νὰ διδάξῃ, νὰ ἐλέγξῃ τοὺς ἀδιορθώτους μὲ ὅλην τὴν ὑπὸ τῶν πραγμάτων ἐπιβαλλομένην αὐστηρότητα. «Γεννήματα ἐχιδνῶν. . . . ποιήσατε καρποὺς ἀξίους τῆς μετα-

νοίας.... μὴ ἄρξησθε λέγειν πατέρα ἔχομεν τὸν Ἀβραάμ. Δύναται ὁ θεὸς καὶ ἐκ τῶν λίθων τούτων ἐγεῖραι τέκνα τῷ Ἀβραάμ.... ἤδη ἡ ἀξίνη πρὸς τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου κεῖται» ἑτοίμη νὰ ἐκκόψῃ «πᾶν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν» ἔλεγεν, ὑπαινισσόμενος καὶ προκαταγγέλλων τὴν ὅσονούπω ἐγκαθιδρυομένην νέαν ἠθικὴν τάξιν. Καὶ ὅσῳ ὑψηλότερον ἵστατο ἡ κακία τόσῳ δριμύτερος κατεφέρετο ὁ ἔλεγχος. Κατὰ ταύτην δὲν ὑπάρχουσι διακρίσεις φυλετικαὶ καὶ προνόμια καταγωγῆς. Τὸ ἔμβλημά της εἶναι ἡ ἐνεργὸς ἀγάπη. Καὶ πάντες οἱ ἀσκοῦντες αὐτὴν εἶναι τέκνα Θεοῦ. Τὸ ἀθέμιτον συνοικέσιον τοῦ τετράρχου Ἡρώδου ἦτο θρασεῖα παραβίασις τοῦ θείου νόμου καὶ δημόσιον σκάνδαλον. «Οὐκ ἔξεστί σοι — ἔλεγεν ἐλέγχων — ἔχειν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου». Καὶ δὲν ἔπαυσε καταρραπίζων πανταχοῦ καὶ πάντοτε τὸν ἀνοσιουργὸν ἡγεμόνα, ἀδιαφορῶν ἂν ἐξετίθετο εἰς τὰς βασάνους τοῦ δεσμωτηρίου καὶ εἰς τὴν μάχαιραν τοῦ δημίου.

Κατάπληκτος ὁ λαὸς πρὸ τῆς ἁγιότητος τοῦ μυστηριώδους ἐρημίτου, ἔμφοβοι οἱ ἄρχοντες πρὸ τοῦ πρωτοτύπως φλογεροῦ καὶ κεραυνοβόλου ἐκείνου κηρύγματος μὲ τὸ ὁποῖον συνεκύκα τὴν Ἰουδαίαν ὅλην, ἐπεζήτουν μὲ ἐπαλλήλους καὶ ἀνησύχους πρὸς αὐτὸν ἐρωτήσεις νὰ ἀποσαφήσωσι τὸ περιβάλλον τὴν προσωπικότητά του μυστήριον, νὰ γνωρίσωσι τὴν ταυτότητά του. Οἱ μὲν ἐθεώρουν τὴν ἐμφάνισίν του ὡς ἀναβίωσιν τοῦ Ἠλιού, οἱ δὲ ἐξελάμβανον αὐτὸν ὥς τινα τῶν προφητῶν καὶ ἄλλοι ἦσαν ἕτοιμοι νὰ χαιρετίσωσιν ἐν τῷ προσώπῳ του αὐτὸν τὸν Χριστόν. Χωρὶς νὰ ἐπηρεάζηται τὸ παράπαν ἀπὸ τὴν περὶ αὐτοῦ ἀγαθὴν ὑπόληψιν τῶν ἀνθρώπων, μὲ τὴν χαρακτηρίζουσαν αὐτὸν φιλαλήθειαν καὶ ταπεινοφροσύνην διέλυε τὴν ἀμφιβολίαν, ὁμολογῶν καὶ μὴ ἀρνούμενος ὅτι οὔτε ὁ Ἠλίας ἦτο, οὔτε ὁ Χριστός, ἀλλ' ὁ πρόδρομος Ἐκείνου. «Ἐγὼ φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ· εὐθύνατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ... ὀπίσω μου ἔρχεται ἀνήρ, ὃς ἔμπροσθέν μου γέγονεν, ὅτι πρῶτός μου ἦν... οὗ οὐκ εἰμὶ ἄξιος ἵνα λύσω αὐτοῦ τὸν ἱμάντα τοῦ ὑποδήματος. Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ νυμφίος, ἀλλ' ὁ φίλος τοῦ νυμφίου, ὁ ἑστηκὼς καὶ ἀκούων αὐτοῦ καὶ χαρᾷ χαίρων, ὁ εὐτρεπίζων τοὺς γάμους. Δὲν εἶμαι τὸ φῶς, ἀλλ' ἦλθον ἵνα μαρτυρήσω περὶ τοῦ φωτός».

Τὸ κήρυγμά του, ἡ ἐμφάνισίς του, ἐν γένει, δὲν εἶχεν αὐτοτέλειαν. Ἦτο ἁπλῶς τὸ γλυκὺ καὶ ἤρεμον προανάκρουσμα τὸ εἰσάγον εἰς τὴν θεσπεσίαν καὶ πρωτάκουστον ἐκείνην μελῳδίαν, ἡ ὁποία θὰ συνήρπαζε μετ' ὀλίγον τὰ πλήθη καὶ θὰ ᾐχμαλώτιζεν εἰς τὴν Ἀλήθειαν. Καὶ διὰ τοῦτο ὅταν εἶδε τὸν Ἰησοῦν ἐρχόμενον πρὸς αὐτόν, ἀνεφώνησε μὲ ἀνυπόκριτον χαρὰν «Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» ἕτοιμος νὰ καταθέσῃ τὴν ἐντολήν, νὰ ἀποχωρήσῃ τοῦ ἐνδόξου στα-

δίου. «Ἡ χαρὰ ἡ ἐμοὶ πεπλήρωται» ἔλεγε βλέπων τὰς πρώτας ἐπιτυχίας τοῦ Εὐαγγελίου καὶ διοπτεύων προφητικῶς εἰς τὴν ἔκτασιν τοῦ χρόνου τὰς μεγάλας ἠθικὰς κατακτήσεις του. Καὶ ὅταν οἱ μαθηταί του, ἀνίκανοι ἀκόμη νὰ ἐμβαθύνωσιν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ διδασκάλου καὶ εἰς τὸν χαρακτῆρα τῆς ἀποστολῆς του, ἐξέφραζον ἀνησυχίας διὰ τὸν ὁσημέραι ὀγκούμενον ἀριθμὸν τῶν ἀκολούθων τοῦ Ἰησοῦ καὶ οἱονεὶ ζηλοτύπως ἔβλεπον τὴν φήμην του ἐξαπλουμένην, ὁ Ἰωάννης εὕρισκε πολὺ φυσικὴν τὴν κατάστασιν καὶ σύμφωνον πρὸς τὰ πράγματα, ταπεινοφρόνως διακηρύττων ὅτι «Ἐκεῖνον δεῖ αὐξάνειν, ἐμὲ δὲ ἐλαττοῦσθαι». Καὶ ἐξέφραζεν οὕτω χαρακτηριστικώτατα τὴν γλυκύτητα τῆς θυσίας, τὴν ἄγνωστον εἰς τὰς ἐγωπαθεῖς ψυχάς, αἱ ὁποῖαι ἀδυνατοῦσαι νὰ ἀποσπασθῶσι τοῦ προσωπικοῦ συμφέροντος, ἐν τῇ ἐξυπηρετήσει τοῦ κοινοῦ καλοῦ, καταβιβάζουσι τὴν Ἰδέαν εἰς τὴν χυδαιοτέραν πραγματικότητα διὰ νὰ τὴν καταστήσωσιν ὄργανον καὶ ἔδαφος προσωπικῶν ἐπιδιώξεων.

Ὁ Ἰωάνννης ὑπῆρξεν ἀνώτερος τοιούτων ἀδυναμιῶν. Ἀπερροφημένος ὅλος ὑπὸ τῆς Ἰδέας, ἀφομοιώσας πλήρως τὴν προσωπικότητά του πρὸς τὴν ἀποστολὴν καὶ τὴν ἰδιότητα τοῦ Προδρόμου, ἐδοκίμασε τὴν ἁγνοτέραν καὶ ἀληθεστέραν χαρὰν ὅταν ἐπέστη ἡ ὥρα νὰ σβεσθῇ ἐν τῇ δόξῃ Ἐκείνου, τοῦ ὁποίου τὴν εἴσοδον εἰς τὸ δημόσιον στάδιον προηυτρέπιζεν, ὅπως τὸ μελιχρὸν φῶς τῆς αὐγῆς, παρήγορος τῆς ἡμέρας πρόδρομος, ἐξαφανίζεται εἰς τὸ λαμπρὸν φεγγοβόλημα τοῦ ἡλίου.

Ἡ μνήμη του ἐπιλάμπει εἰς τὸν ἐκκλησιαστικὸν ὁρίζοντα ἁγία πάντοτε καὶ σεπτή, τὸ δὲ παράδειγμά του, παράδειγμα εὐγενοῦς ἀγωνιστοῦ τῆς Ἰδέας, παραμένει πηγὴ ἀστείρευτος μεγάλων ἐμπνεύσεων καὶ παρορμήσεων.

Ἐν Χάλκῃ, τῇ 29ῃ Αὐγούστου 1936.

† Ο ΜΙΛΗΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ

Σχολάρχης τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς.

† ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΑΡΔΕΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΥ

ΣΥΜΒΟΛΗ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΥΣ Κ/ΠΟΛΕΩΣ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΑΛΩΣΕΩΣ ΚΑΙ ΕΞΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Σιγιλλιῶδες Γράμμα Σαμουὴλ Α' παραχωροῦν τῷ πρ. ΚΠ. Ἰωαννικίῳ τὴν ἐν Χάλκῃ ἱ. μονὴν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου [92].

† *Σαμουὴλ ἐλέῳ Θεοῦ κλπ.*

Τοῖς τὸ σωτήριον ὄνομα τοῦ δεσπότου τῶν ἁπάντων Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐπιγραφομένοις ἁπαξαπλῶς ἅπασι καὶ τῇ κατὰ Χριστὸν πολιτείᾳ αἱρουμένοις καὶ ἐπαγγελλομένοις στοιχεῖν ἡ ἀνυπόκριτος πρὸς ἀλλήλους καὶ εἰλικρινὴς ἐν ψυχῆς καθαρότητι καὶ καρδίας ἀγάπη, οὐ μόνον ἐν τῷ παλαιῷ νόμῳ ὡς θεῖον διάταγμα ἐπιτέτακταί τε καὶ παραδέδοται, « ἀγαπήσεις γάρ, φησὶν ἡ ἁγία Γραφή, τὸν πλησίον ὡς ἑαυτόν », ἀλλὰ δὴ καὶ ἐν τῇ τῆς καινῆς χάριτος διαθήκῃ, τῷ ἱερῷ Εὐαγγελίῳ, νομοθέτην ἔσχηκεν αὐτὸν ἡμῶν τὸν Σωτῆρα Χριστόν, «ἐντολὴν γάρ, φησί, καινὴν δέδωκα ὑμῖν ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους», ἀλλὰ καὶ ὁ ἀπόστολος διαπρυσίως βοᾷ «μηδενὶ μηδὲν ὀφείλοντες ἀλλ' ἢ τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους». Εἴ που τοιγαροῦν κοινῇ πᾶσι τοῖς ὀρθοδόξοις χρέος ἀπαραιτήτως ὀφειλόμενον πέφυκεν, εἴ που κατ' ὀφειλὴν ἀναγκαίαν τοῖς ἐν τῇ ἱερᾷ ἐκκλησιαστικῇ καταστάσει καθεστῶσι καὶ τῷ ἱερῷ προσεδρεύουσι βήματι τὴν θείαν ταύτην ἀκριβοῦσθαι προσήκει, οἵτινες ὡς μᾶλλον προσεγγίζοντες τῷ Θεῷ τῷ τὸν ἄπειρον τῆς ἀγάπης πλοῦτον πάσῃ μὲν τῇ κτίσει, οὐχ' ἥκιστα δὲ τῇ τῶν ἀνθρώπων φύσει ἐκχέοντι, οὐ μόνον ἀλλήλους ἀδόλως ἀγαπᾶν τε καὶ ἀκραιφνῶς, ἀλλὰ καὶ τοῖς λοιποῖς σφᾶς αὐτοὺς τύπον τε καὶ ὑπογραμμὸν τῆς ἐν Χριστῷ ταύτης ἀγάπης προτιθέναι τε καὶ παρέχειν ὀφείλουσι, καθ' ἃ δὴ ἡ αὐτὴ ἀποστολικὴ σάλπιγξ τρανῶς ἐκδιδάσκει ἡμᾶς μὴ μόνον ὑπὲρ ἑαυτοῦ φροντίζειν ἕκαστον, ἀλλὰ καὶ τοῦ πλησίον, ἀλλήλους τε προσλαμβάνεσθαι καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἡμᾶς προσελάβετο. Τὴν γοῦν τοιαύτην ἀγάπην ἐξαιρέτως ἀκμάζειν ὀφείλουσαν καὶ ἐν τῇ τῶν συναδελφῶν ἀρχιε-

---

92) *Κώδ.* Π. Ἀρχ. Ε' 271.

ρέων ἱερᾷ χορείᾳ καὶ ἐν παντὶ καιρῷ ἐνδείκνυσθαι διαλάμπουσαν καὶ ἑκάστοτε διενεργουμένην, μάλιστα δὲ τῶν προσώπων τοῖς ὑπερέχουσιν καὶ τῇ τῆς πατριαρχικῆς μεγαλειότητος τετιμημένοις ἀνωτάτῃ ἀξίᾳ, δέον ἐστὶ καὶ πραγματικῶς συνιστῶντας καὶ ἔργοις οἷς ἡ τοῦ καιροῦ καὶ τῶν πραγμάτων ἀπαιτεῖ χρεία ἐμπεδοῦντας, διαναπαύειν φιλαλλήλως καὶ φιλοστόργως τοὺς ταύτης τῆς φιλικῆς δεξιώσεως ἐπιδεομένους· διὰ γὰρ τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης δεξιώσεώς τε καὶ περιθάλψεως καὶ ἀδελφικῆς συνδρομῆς ἥ τ' ἐκκλησιαστικὴ συνέχοιτ' ἂν εἰρήνη καὶ διασώζοιτο, καὶ οἱ τῆς ἀγάπης καρποὶ ἐκβλαστάνοντες ἑδραίοιντο καὶ προκόπτοιεν ὅλως. Τῇ θεοδιδάκτῳ τοίνυν ταύτῃ ἐντολῇ καὶ πᾶσι μὲν ἀναγκαίως, ἡμῖν δ' ὡς εἴρηται τοῖς τοῦ βήματος μάλιστα κατακολουθεῖν καὶ τὰ ταύτης καθήκοντα ἰσχυρῶς, ὡς οἷόν τε, καὶ μετ' ἀκριβείας προστεταγμένοις τηρεῖν ὑπὸ τοῦ Δεσπότου, ἥ τε μετριότης ἡμῶν μετὰ τῆς περὶ αὐτὴν τῶν ἱερωτάτων ἀρχιερέων ἱερᾶς ὁμηγύρεως, ὅ τε παναγιώτατος πατριάρχης πρώην Κωνσταντινουπόλεως κύριος κύριος Ἰωαννίκιος, ὁ κατὰ πνεῦμα ἡμῶν ἀγαπητὸς ἀδελφὸς καὶ συλλειτουργὸς περιπόθητος, τῇ τε θεοπνεύστῳ γραφῇ καὶ ταῖς λοιπαῖς ἑπόμενοι ἱεραῖς ἐντολαῖς τε καὶ ὑποθήκαις, — ὡς διὰ τῆς εἰρήνης μόνης μύσταις ἀτεχνῶς τοῦ Δεσπότου ὑπάρχουσι κατὰ τὸ ἐν εὐαγγελίοις ἐκεῖνο θεόφθεγκτον, ἐξὸν ἀναφανῆναι καὶ γνωστοῖς γενέσθαι τοῖς πᾶσι, — τῆς πρότερον ὅπως ποτὲ πρὸς ἀλλήλους ἡμᾶς ἀναφυείσης διαφορᾶς τε καὶ διενέξεως παυσάμενοι, γνώμῃ κοινῇ καὶ βουλῇ ἑκουσίᾳ κατὰ τὸ προσῆκον ἑκάτεροι διηλλαγμένοι τε ἐν Χριστῷ καὶ εἰρηνεύσαμεν καὶ τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης ὁμονοήσαμεν καὶ ταύτην ἔργοις ἑκάστοτε ἐμπεδοῦν κατὰ μέρος, ὡς δυνατόν, φιλοτιμούμεθα καὶ σπουδάζομεν· ἐπειδὴ τοιγαροῦν ἡ παναγιότης αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐκ τοῦ ἁγιωνύμου τοῦ Ἄθωνος ὄρους, ἔνθα τέως διέτριβε, γνώμῃ τε καὶ βουλῇ τῆς ἡμῶν μετριότητος, κοινῇ τε συναινέσει καὶ συγκαταθέσει τῶν ἱερωτάτων ἀρχιερέων καὶ ὑπερτίμων, — ὡς δὴ κἂν τῷ πρὸς τὸν ἐνδοξότατον καὶ πανευγενέστατον ἄρχοντα μέγαν Λογοθέτην τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ γενικὸν Ἑρμηνέα, τὸν κατὰ πνεῦμα ἡμῶν υἱὸν ἀγαπητόν, δι' οὗ ἡ ἀρίστη τε καὶ ἐπωφελεστάτη αὕτη διαπέπρακται ἕνωσις καὶ εἰρήνη, ἐκδοθέντι πατριαρχικῷ συνοδικῷ τε καὶ συμφωνητικῷ ἡμῶν γράμματι δῆλον, — ἐπάνοδον ἐνδημεῖ μὲν μετὰ πάσης ἀδείας καὶ ἐλευθερίας ἐν τῇ βασιλευούσῃ ταύτῃ τῶν πόλεων ἀκωλύτως τε καὶ ἀπαρεμποδίστως παρὰ τοὺς προσήκοντας καὶ συγγενεῖς αὐτοῦ φοιτῶν καὶ διατρίβων, τὸν ἀπραγμονέστερον δ' ἔμπης καὶ ἡσυχίας σὺν ἀνέσει τε καὶ ῥαστώνῃ ἑλόμενον βίον νουνεχῶς τε αἱρεῖται καὶ μετὰ γνώμης ἀσπάζεται, ἤδη καὶ ἡ μετριότης ἡμῶν μετὰ τῶν περὶ αὐτὴν ἱερωτάτων ἀρχιερέων τὸν πρὸς τὴν ἡσυχίαν καὶ ἀπραγμοσύνην τῆς αὐτοῦ παναγιότητος ἔμφρονα τοῦτον καὶ ἀγαθὸν ἔρωτα ἀφορμὴν καὶ ὑπόθεσιν ποιησαμένη, ὥστε καὶ δι' ἔργων, ἅπερ ἡμῖν ἐν τοῖς ῥηθεῖσι συμφωνητικοῖς ἐπὶ τῇ σὺν θεῷ ἀδιασείστῳ καὶ ἐσαεὶ μονιμωτάτῃ ἑνώσει ὡμολόγηται καὶ συμπεφώνηται, βεβαιώσασθαι καὶ πιστώσασθαι, τὴν δὲ πρὸς τὴν αὐτοῦ παναγιότητα ἀκραιφνῆ καὶ ἀληθῆ καὶ γνησίαν ἀδελφικὴν ἐν Χριστῷ ἀγάπην ἐμπεδοῦν, κατὰ τὸ εἰκός, ἵνα ἡ πρὸς ἀλλήλους ἡμῶν εἰρήνη τε καὶ ὁμόνοια καὶ ἀδελφικὴ ἕνωσις καὶ ἀγάπη διηνεκῆ τὴν ἀσφάλειαν ἔχῃ καὶ τὸν σύνδεσμον ἀδιάρρηκτον καὶ τὴν τήρησιν καὶ διαμονὴν ἀπαράτρεπτον ἀνθοῦσά τε συντηρῆται καὶ θάλλουσα συνέχηται καὶ ἀκμάζουσα, μετὰ κοινῆς συνοδικῆς γνώμης καὶ διασκέψεως καὶ βουλήσεως ὑπεξαιρεθὲν παρ' ἡμῶν ἀποκεκλη-

ρωται καὶ κατὰ πατριαρχικὴν φιλοτιμίαν πεφιλοτίμηται καὶ δεδώρηται πρὸς τὴν αὐτοῦ παναγιότητα τὸ κατὰ τὴν νῆσον Χάλκην τῆς Ὑπεραγίας ἡμῶν Θεοτόκου ἱερὸν καὶ σεβάσμιον μοναστήριον ὡς ἂν ἡσυχαιτέρας καὶ ἀπραγμονεστέρας τῆς ἐν ἐκείνῳ διατριβῆς πειραθησομένην καὶ ἀπολαύσουσαν. Καὶ δὴ γράφοντες ἀποφαινόμεθα συνοδικῶς μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς ἱερωτάτων ἀρχιερέων καὶ ὑπερτίμων τῶν ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν ἡμῶν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν, ἵν' ἡ μὲν ἐν τῇ νήσῳ Χάλκῃ τῆς Ὑπεραγίας ἡμῶν Θεοτόκου ῥηθεῖσα ἱερὰ καὶ σεβασμία μονὴ διατελῇ τοῦ λοιποῦ ὅλως ὑποκειμένη τῷ παναγιωτάτῳ πατριάρχῃ πρώην Κωνσταντινουπόλεως κυρίῳ κυρίῳ Ἰωαννικίῳ, ἡ δὲ αὐτοῦ παναγιότης ἄρχῃ τε παντελῶς καὶ διὰ βίου ἐξουσιάζῃ δεσποτικῶς καὶ κυριεύῃ αὐτοτελῶς καὶ ὅλως ἐν παντελεῖ ἐξουσίᾳ πατριαρχικῶς δεσπόζῃ τοῦ ἱεροῦ τοῦδε μοναστηρίου καὶ τῶν ἐνασχουμένων ἡγουμένων τε καὶ πατέρων καὶ πάντων ὅσα τῷ ἱερῷ τούτῳ ὑπάρχει μοναστηρίῳ κινητῶν τε καὶ ἀκινήτων καὶ καρπῶται ἅπαντα αὐτοῦ τὰ εἰσοδήματα καὶ ἀπολαμβάνῃ ὡς ἴδια, οἰκονομικῶς τε διοικῇ καὶ οἰκονομῇ κηδεμονικῶς κατὰ τὸ δοκοῦν ἄνευ τινὸς ἐναντιώσεως ἢ ἐπηρείας ἢ οἱασοῦν ἐνοχλήσεως τὸ ἱερὸν μοναστήριον τοῦτο, ἅτε ἴδιον κτῆμα ἀναφαιρέτως τε καὶ ἀναποσπάστως τῇ αὐτοῦ παναγιότητι δωρηθὲν καὶ πατριαρχικῇ φιλοτιμηθὲν φιλοτιμίᾳ ἐπὶ τῷ ἐν αὐτῷ διατρίβειν, ὡς βούλεται, καὶ ἐνδιαιτᾶσθαι, ἡγουμένους τε ἐν αὐτῷ καθιστᾶν καὶ πάνθ' ὅσα ἡ αὐτοῦ παναγιότης συμφέρον δοκεῖ τῇ ἱερᾷ ταύτῃ μονῇ παρ' ὅλον τὸν βίον διενεργεῖν, ἔχῃ τε ὡς ἴδιον ταύτην κατάλυμα καὶ ἐξαίρετον ἐνδιαίτημα ἐφ' ὅρου ζωῆς μηδενὸς ἐναντιουμένου ἢ ἀντιλέγοντος, ὀφειλόντων καὶ τῶν ἐνασχουμένων τε ἐν αὐτῇ ἡγουμένων τε καὶ πατέρων ὑποτάσσεσθαι καὶ ὑπείκειν καθάπαξ τῇ διεξαγωγῇ καὶ οἰκονομίᾳ καὶ διοικήσει τῆς αὐτοῦ παναγιότητος, ὡς δεσπότου αὐτῶν αὐτοτελοῦς τε καὶ κυριάρχου, καὶ μηδεμίαν μηδ' ὅλως ἐναντίωσιν καὶ ἀντίρρησιν τοῖς πατριαρχικοῖς αὐτοῦ ἐντάλμασί τε καὶ ἐπιτάγμασι ἐνδείκνυσθαι, ὁ δὲ παρὰ ταῦτα ποιήσας ἢ γνώμῃ στρεβλῇ διαστρέψαι τολμήσας ἀπειθής τε καὶ ἐναντίος φανῇ τῇ τελείᾳ ταύτῃ ἐξουσίᾳ καὶ δεσποτείᾳ τῆς αὐτοῦ παναγιότητος ἐν τῇ ῥηθείσῃ σεβασμίᾳ μονῇ τῆς Χάλκης, ὁ τοιοῦτος ὁποίας ποτ' ἂν τάξεως καὶ βαθμοῦ τύχῃ γε ὤν, ἱερωμένος ἢ λαϊκός, ἀφωρισμένος εἴη παρὰ τῆς ἁγίας καὶ ὁμοουσίου καὶ ζωοποιοῦ καὶ ἀδιαιρέτου μακαρίας Τριάδος, τοῦ ἑνὸς τῇ φύσει μόνου Θεοῦ, καὶ κατηραμένος καὶ ἀσυγχώρητος καὶ μετὰ θάνατον ἄλυτος ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι καὶ τυμπανιαῖος καὶ πάσαις ταῖς πατρικαῖς καὶ συνοδικαῖς ἀραῖς καὶ τῷ αἰωνίῳ ἀναθέματι ὑπόδικος. Εἰς δὲ τὴν περὶ τούτου ἔνδειξιν ἐγένετο καὶ τὸ παρὸν τῆς πατριαρχικῆς καὶ συνοδικῆς ἡμῶν ὑποσχέσεως σιγγίλιον περὶ τῆς σεβασμίας μονῆς τῆς Ὑπεραγίας ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἐδόθη τῇ αὐτοῦ παναγιότητι.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ͵αψξδ', Ἰνδικτιῶνος ιβ'.

† ***Σαμουὴλ*** ἐλέῳ Θεοῦ κτλ.

† Ὁ Κυζίκου ***Γεράσιμος***, † Ὁ Νικομηδείας ***Νικηφόρος***, † Ὁ Νικαίας ***Ἄνθιμος***, † Ὁ Χαλκηδόνος ***Ἰωαννίκιος***, † Ὁ Δέρκων ***Διονύσιος***, † Ὁ Προύσης ***Μελέτιος***, † Ὁ Ἀθηνῶν ***Βαρθολομαῖος***, † Ὁ Κρήτης ***Γεράσιμος***, † Ὁ Μιτυλήνης ***Ἄνθιμος***, † Ὁ Διδυμοτείχου ***Νεόφυτος***, † Ὁ Μεσημβρίας ***Ἄνθιμος***, † Ὁ Θηβῶν ***Ἀγάπιος***, † Ὁ Προικονήσου ***Ἄνθιμος***, † Ὁ Φαναρίου ***Μακάριος***.

*
* *

Πατριαρχ. Συνοδικὸν Γράμμα Σαμουὴλ Α' βεβαιωτικὸν τοῦ προηγουμένου [93]).

† *Σαμουήλ, ἐλέῳ Θεοῦ κλπ.*

Διὰ τοῦ ἡμετέρου πατριαρχικοῦ καὶ συνοδικοῦ γράμματος γίνεται δῆλον, ὅτι ἐπειδὴ ηὐδόκησεν ὁ ἅγιος Θεὸς νὰ ἔλθῃ εἰς ἔκβασιν ἡ πρὸ πολλοῦ μελετωμένη ἐπιθυμητὴ ἡμῖν διαλλαγή, κατὰ Χριστόν τε σύμπνοια καὶ εἰρήνη μεταξὺ ἡμῶν καὶ τοῦ παναγιωτάτου πατριάρχου πρώην Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ ἐν ἁγίῳ πνεύματι ἀγαπητοῦ καὶ περιποθήτου ἀδελφοῦ καὶ συλλειτουργοῦ τῆς ἡμῶν μετριότητος κυρίου κυρίου Ἰωαννικίου, διὰ μεσολαβήσεως καὶ ἐγγυήσεως τοῦ ἐνδοξοτάτου καὶ πανευγενεστάτου ἄρχοντος μεγάλου λογοθέτου τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης ἐκκλησίας καὶ γενικοῦ ἑρμηνέως τῆς κραταιᾶς βασιλείας κυρίου Γεωργίου Καρατζᾶ, τοῦ κατὰ πνεῦμα υἱοῦ ἀγαπητοῦ καὶ περιποθήτου τῆς ἡμῶν μετριότητος, ἐπὶ συμφωνίαις ἀπαραβάτοις καὶ δεσμοῖς ἀλύτοις ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν, ἔγνωμεν εἰς πλείονα ἀσφάλειαν καὶ βεβαίωσιν τῆς τούτων φυλακῆς καὶ μνήμην διηνεκῆ ἀσφαλισθῆναί τε καὶ ἐπικυρωθῆναι διὰ τοῦ παρόντος ἡμετέρου ὑποσχετικοῦ καὶ συμφωνητικοῦ γράμματος. Καὶ δὴ γνώμῃ κοινῇ καὶ τῆς περὶ ἡμᾶς τῶν ἱερωτάτων συναδελφῶν ἀρχιερέων καὶ ὑπερτίμων ὁμηγύρεως καὶ συνόδου γράφοντες ἀποφαινόμεθα ὅπως διὰ περισσοτέραν ἄνεσιν καὶ ἀνάπαυσιν ἐφιλοτιμήθη μὲν τῇ αὐτοῦ παναγιότητι εἰς καταλυμα δι'ἡμετέρου πατριαρχικοῦ σιγγιλιώδους γράμματος τὸ ἐν τῇ νήσῳ Χάλκῃ ἱερὸν πατριαρχικὸν καὶ σταυροπηγιακὸν μοναστήριον τῆς Ὑπεραγίας ἡμῶν Θεοτόκου, ὥστε εἶναι τοὐντεῦθεν ὑπὸ τελείαν ἐξουσίαν καὶ δεσποτείαν τῆς αὐτοῦ παναγιότητος καὶ καρποῦσθαι καὶ νέμεσθαι τὰ εἰσοδήματα αὐτοῦ ὡς ἴδιον κτῆμα ἀναφαίρετον καὶ ἀναπόσπαστον ἐφ' ὅρῳ ζωῆς αὐτοῦ, κατευοδούμενος δὲ σὺν Θεῷ εἰς βασιλεύουσαν νὰ ἔχῃ καὶ παρὰ τῆς κοινῆς ἡμῶν μητρὸς μεγάλης τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας πᾶσαν ἄδειαν εἰς τὸ νὰ ἀπέρχηται ἀκωλύτως καὶ ἀπολύτως πρός τε τοὺς συγγενεῖς καὶ οἰκείους αὐτοῦ καὶ νὰ διατρίβῃ παρ' ἑαυτοῖς ἐφ' ὅσον καιρὸν ἤθελε θελήσῃ, καρπούμενος καὶ νεμόμενος πᾶσαν τιμήν, φιλοφροσύνην τε καὶ δεξίωσιν οἰκείαν καὶ κατάλληλον τῷ χαρακτῆρι τῆς πατριαρχικῆς ἀξίας παρά τε τῆς ἡμῶν μετριότητος καὶ παρὰ τῆς ἱερᾶς συνόδου διὰ παντός. Ἔτι δὲ εἰς παραμυθίαν τινὰ τῶν ἀναγκαίων αὐτοῦ ἐξόδων ἐνεκρίθη, κοινῇ συνοδικῇ διαγνώσει, διορίσασθαι τῇ αὐτοῦ παναγιότητι κατ' ἔτος δύο χιλιάδας γροσίων, τὰ ὁποῖα νὰ τὰ καρποῦται ἀναντιρρήτως καὶ ἀμεταθέτως ἐφ' ὅρῳ ζωῆς αὐτοῦ, λαμβάνων παρὰ τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ μεγάλης ἐκκλησίας τὴν ἐτήσιον ἀπόδειξιν τοῦ ζητομηρίου τοῦ συναδελφοῦ ἡμῶν ἱερωτάτου μητροπολίτου Ἀδριανουπόλεως, πρὸς δὲ εἰς κάθε ὑπόθεσιν καὶ τυχοῦσαν αὐτοῦ χρείαν καὶ συμπίπτουσαν ἀνάγκην χρήζουσαν τῆς παρ' ἡμῶν συνδρομῆς καὶ βοηθείας νὰ φερώμεθα προθύμως μὲ ἀδελφικὴν προσπάθειαν καὶ ἀγάπην, βοηθοῦντες καὶ συντρέχοντες τῇ αὐτοῦ παναγιότητι μὲ ζῆλον καὶ θερμότητα, καθὼς ἀπαιτεῖ ἡ κατὰ Θεὸν συντεθεῖσα μεταξὺ ἡμῶν σύμπνοια καὶ ἀδελφικὴ ἀγάπη, μηδόλως ἀνεχόμενοι εἰς τὸ ἑξῆς ἐπηρεάζεσθαι

93) *Κώδ.* Π. Ἀρχ. Ε' 266.

τὴν αὐτοῦ πανογιότητα, ἢ παθητικῶς καταλαλεῖσθαι καὶ δυσφημεῖσθαι. Οὕτως ὑποσχόμεθα ἐν φόβῳ Θεοῦ καὶ καθαρῷ ψυχῆς συνειδότι νὰ φυλάξωμεν ἀπαρασάλευτα καὶ ἀπαράβατα μέχρι καὶ τοῦ ἐλαχίστου κατὰ πάντα καιρὸν χωρίς τινος προφάσεως, τὰ ἐν τῷ παρόντι συνοδικῶς γραφέντα καὶ ἀποφανθέντα οἰκειοθελῶς καὶ ἀβιάστως, ὧντινων μὴ φυλαττομένων παρ' ἡμῶν ἀμεταθέτως, εἴη καὶ μένῃ ἄκυρον εἰς τὸ παντελὲς καὶ τὸ ἐκ μέρους τῆς αὐτοῦ ἐνδοξότητος ἐκδοθὲν γράμμα εἰς ἀσφάλειαν τῆς μεταξὺ ἡμῶν ἄκρας ἑνώσεως καὶ ἀδελφικῆς συμπνοίας. Ὅθεν εἰς τὴν περὶ τούτου ἔνδειξιν καὶ ἀσφάλειαν ἐγένετο καὶ τὸ παρὸν ἡμέτερον πατριαρχικὸν συνοδικὸν γράμμα, ἐπὶ μαρτυρίᾳ τῶν ὑπογραφομένων εὐγενεστάτων ἀρχόντων καὶ ἐδόθη εἰς χεῖρας τῆς αὐτοῦ ἐνδοξότητος.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ,αψξδ' ἰνδικτ. ιβ'.

† ***Σαμουὴλ*** ἐλέῳ Θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ῥώμης καὶ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ὑπόσχεται.

† Ὁ Κυζίκου ***Γεράσιμος*** ὑπόσχεται. † ὁ Νικομηδείας ***Νικηφόρος*** ὑπόσχεται. † ὁ Νικαίας ***Ἄνθιμος*** ὑπόσχεται. † ὁ Χαλκηδόνος ***Ἰωαννίκιος*** ὑπόσχεται. † ὁ Δέρκων ***Διονύσιος*** ὑπόσχεται. † ὁ Προύσης ***Μελέτιος*** ὑπόσχεται † ὁ Ἀθηνῶν ***Βαρθολομαῖος*** ὑπόσχεται. † ὁ Κρήτης ***Γεράσιμος*** ὑπόσχεται. † ὁ Μιτυλήνης ***Ἄνθιμος*** ὑπόσχεται. † ὁ Διδυμοτείχου ***Νεόφυτος*** ὑπόσχεται. † ὁ Μεσημβρίας ***Ἄνθιμος*** ὑπόσχεται. † ὁ Προικονήσου ***Ἀνανίας*** ὑπόσχεται. † ὁ Φαναρίου ***Μακάριος*** ὑπόσχεται.

***

Ὑπόμνημα ἐκλογῆς Σαμουὴλ Α' τοῦ ἀπὸ Δέρκων [94]).

Ὁμολογούμενον πάντως παρὰ πᾶσι τῆς εὖ φρονοῦσι τῶν εὐσεβῶν καὶ ἐν τῇ τῶν θείων θεωρίᾳ πραγμάτων διαβεβηκόσι καὶ ἐστοιχειωμένοις τὸν νοῦν ἀκατάληπτον εἶναι πάντῃ καὶ ἀνερμήνευτον τὸ τῶν Κυρίου κριμάτων ἀχανὲς καὶ βαθύτατον πέλαγος· πρὸς ὃ ἀπιδὼν καὶ τὸ τῆς ἐκλογῆς σκεῦος, ὁ μακάριος καὶ θεσπέσιος Παῦλος, θάμβει τε καταπλαγεὶς ἀνέκραξεν εἰπών: «ὢ βάθος πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως θεοῦ, ὡς ἀνεξερεύνητα τὰ κρίματα αὐτοῦ καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ!»· καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ ἡ Γραφὴ λέγει: «τὶς ἔγνω νοῦν Κυρίου, ἢ τὶς σύμβουλος αὐτοῦ ἐγένετο;»· ἡ γὰρ πάνσοφος καὶ παντεπίσκοπος πρόνοια τοῦ τὰ πάντα εἰδότος πρὶν γενέσεως αὐτῶν ὡς δημιουργοῦ τῶν ἁπάντων Θεοῦ, ἡ τῶν μελλόντων τὴν γνῶσιν ὡς παρόντων πεπλουτηκυῖα, ζυγοῖς τε καὶ σταθμοῖς ὁροθετοῦσα καὶ ταλαντεύουσα πάντα τὰ καθ' ἡμᾶς καὶ ἐν καιροῖς τοῖς προσήκουσιν ἐμφαίνουσα ἕκαστα, τοῦ συμφέροντος ἡμῖν φιλαγάθως προνοουμένη, πῇ μὲν ἀλγεινοῖς καὶ λυπηροῖς συναντήμασι τὸ ἐν ὑπομονῇ καρτερικὸν καὶ μετ' εὐγνωμοσύνης ὑπεῖκον τῶν εὐσεβῶν λατρευτῶν καὶ πιστῶν θεραπόντων δοκιμάζει, ἵνα καταλλήλως ἀντιμετρήσῃ τοὺς μισθούς, κατὰ τὸ ἐν τοῖς ἱεροῖς Εὐαγγελίοις εἰρημένον: «ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσεσθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν»· ὅθεν καὶ παραχωρεῖ πρὸς καιρὸν τὰς τῶν θλίψεων ἐπαγωγὰς ἐπαλείφων καὶ διεγείρων τὰ τῶν ὀρθοδόξων φρονήματα δεήσεσιν ἐκτενέσι προσδραμεῖν καὶ αἰτήσασθαι τὸ ἄπειρον αὐτοῦ ἔλεος· οὐκ ἀφίησι μέντοι διὰ τέλους κακουχεῖσθαι καὶ ὀδυνᾶσθαι ταῖς τῶν δει-

---

[94]) ***Κώδ.*** Π. Ἀρχ. Ε' 47.— ***Ἐκκλ. Ἀλ.*** Β' 231.— **Mansi XXXVIII σ. 697.**

νῶν ἐπιφοραῖς, ἀλλὰ τῷ πελάγει τῆς ἀγαθότητος ἐκνικώμενος ἀποσοβεῖ τὰ λυποῦντα τῇ παντοδυνάμῳ αὐτοῦ ἐξουσίᾳ καὶ χάριτι, καὶ τῇ τῶν χρηστοτέρων παρουσίᾳ καὶ φαιδρότητι παραμυθεῖται φιλευσπλάγχνως ταῖς ἱκεσίαις αὐτῶν ἐπικαμφθεὶς τοὺς ὅπως ποτὲ φθάσαντας κακωθῆναι, καὶ τὴν πρὶν τῆς ψυχῆς ἀθυμίαν εἰς χαρὰν καὶ τέρψιν μετασκευάζεται· ἡδίων γάρ, φησί, μετὰ νέφος ὁ ἥλιος. Τὴν γοῦν τοιαύτην οἰκονομίαν τῶν θείων κριμάτων καταλλήλως τοῖς καιροῖς καὶ τοῖς προσώποις ἐνεργουμένην ἀριδήλως καθορῶμεν ἐν τῇ ἁγίᾳ ταύτῃ τοῦ Χριστοῦ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ, τῇ τῷ ἀξιώματι τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου καὶ τῇ ἀνωτάτῃ τῆς πατριαρχικῆς ἀξίας περιωπῇ καὶ μεγαλειότητι τετιμημένῃ, πολλαῖς καὶ ἀλλεπαλλήλοις προσπαλαίσασαν ἄχρι τοῦδε ἐπαγωγαῖς θλίψεων βαρυτάτων, καὶ ταῖς προηγησαμέναις συνεχῶς ἀλλαξοπατριαρχείαις καὶ ταῖς δι' αὐτὰς ἐπακολουθησάσαις ὑπερμέτροις δόσεσι τῶν δαπανημάτων ἐπὶ τοσοῦτον ὄγκον χρεῶν καταπεσοῦσαν καὶ ὑπέραντλον γενομένην, ὡς μηδεμίαν ὑπολειφθῆναι ἐλπίδα ἀνακλήσεως καὶ ἐνδεχομένης τινὸς θεραπείας εἰς τὴν κυβέρνησιν αὐτῆς, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν ἱερὰν τῶν ἀρχιερέων ὁμήγυριν ἐξαπορηθῆναι καὶ εἰς ἀμηχανίαν περιτραπῆναι λογισμῶν περὶ τῆς εὑρέσεως τοῦ τρόπου τῆς κατ' αὐτὴν διοικήσεως. Ἐν τούτοις οὖν τοῖς δεινοῖς ἐναπειλημμένοι καὶ τοῦ καταλλήλως καὶ προσηκόντως οἰκονομῆσαι καὶ ἀντιστῆναι εὐσταθῶς καὶ γενναίως ταῖς τοσαύταις καὶ τηλικαύταις προσβολαῖς προστάτου καὶ ποιμένος στερισκόμενοι, τῆς ἱερᾶς ταύτης ὁλκάδος ὥσπερ τινὸς νηὸς ἐν μετεώρῳ πελάγει ἀστάτως κυματουμένης, καὶ τοῦ οἰακοστροφεῖν αὐτὴν ἐπιστημόνως ἀμοιρούσης, ἡμεῖς ὠδύναμεν ἅπαντες, ὅσονούπω τὸ προειρημένον ναυάγιον ἐν ἐσχάτῃ ἀπογνώσει ἐλεεινῶς τὰ καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ἐκτραγωδοῦντες καὶ ἀπολοφυρόμενοι. Ἔφθασεν ἔμπης ἀπροόπτως, οἷα θεὸς ἐκ μηχανῆς τὸ τοῦ λόγου, ἡ ἐξ ὕψους ἀπειροδύναμος τοῦ φιλαγάθου Θεοῦ ἐπίσκεψις καὶ κηδεμονία, ἥτις καὶ μακροθυμεῖν οἶδε καὶ συγχωρεῖν τὰς κακώσεις, καὶ πάλιν εὐκαίρως ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἤδη καὶ κακῶς κακωθέντων· «εὐλογητὸς γάρ, φησὶν ἡ σάλπιγξ τῆς ἐκκλησίας, ὁ Θεός, ὁ μὴ ἐῶν ἡμᾶς κακουχεῖσθαι ὑπὲρ ὃ δυνάμεθα»· ἐξηπορημένων οὖν ἡμῶν πάντων καὶ μηδεμίαν λύσιν ἢ θεραπείαν τοῦ κακοῦ εὑρεῖν δυναμένων, ἔνευσεν εἰς τὰ φιλάνθρωπα σπλάγχνα τοῦ πολυχρονίου ἡμῶν βασιλέως καὶ κραταιοτάτου ἄνακτος, θείᾳ ἐπινεύσει, τὴν ἐσχάτην ἀδυναμίαν καὶ τὸ ἀνοικονόμητον καὶ ἀκατάστατον τῆς καθ' ἡμᾶς ἐκκλησίας ἐνωτισθέντος, ὅστις τὸν μὲν κὺρ Ἰωαννίκιον ἔξωσε τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου, ἡμῖν δὲ τοῖς ἐπισκεπτομένοις, καὶ οἰκονομοῦσι τὰ κατ' αὐτὸν συναδελφοῖς ἀρχιερεῦσι ἰσχυρᾷ, φοβερᾷ, καὶ κραταιοτάτῃ προσταγῇ ἐνετείλατο διὰ τοῦ ἐκδοθέντος βασιλικοῦ καὶ προσκυνητοῦ αὐτοῦ χάτι σεριφίου, ὅπως αὐτοὶ καθ' ἑαυτοὺς ἡ τῶν ἀρχιερέων ὁμήγυρις συνελθόντες ἐκλέξωμεν ἐξ ἡμῶν αὐτῶν τῶν ἀρχιερατικῇ ἀξίᾳ κεκοσμημένων ἕνα τὸν πρόσφορον καὶ ἱκανὸν καὶ ἄξιον εἰς τὴν πρέπουσαν κυβέρνησιν τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου καὶ τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦτον συσταθέντα καὶ μαρτυρηθέντα τοιοῦτον παρ' ἡμῶν διὰ κοινοῦ ἡμῶν μαχζαρίου ἐλεηθῆναι καὶ λαβεῖν παρὰ τοῦ βασιλικοῦ κράτους τὸ τῆς πατριαρχικῆς ἐξουσίας μασούπιον διὰ βασιλικοῦ προσκυνητοῦ μπερατίου, μηδενὸς ἄλλου προσώπου μεσολαβοῦντος ἢ ἀναμιγνυμένου. Ὑποταγέντες γοῦν τῇ βασιλικῇ ταύτῃ προσταγῇ, θείᾳ νεύσει ἐξενεχθείσῃ καὶ κατὰ τοὺς ἱεροὺς κανόνας τῆς ἐκκλησίας ἐλεηθείσῃ, τοῦ κὺρ Ἰωαννικίου μετὰ τὴν ἔξωσιν παραίτησιν ἰδιοθελῆ καὶ ἀβίαστον πεποιηκότος τοῦ ἀποστολικοῦ τούτου θρόνου, ἥτις καὶ

κατεστρώθη ἐν τῷδε τῷ ἱερῷ κώδικι, ὡς φαίνεται ἀντικρύ, συνελθόντες ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, καὶ πρῶτον μὲν τῇ πρεσβείᾳ τῆς παναχράντου Δεσποίνης, τῆς μόνης ἀκαταισχύντου ἐλπίδος προσδραμόντες διὰ τῆς ψαλμῳδίας τοῦ παρακλητικοῦ αὐτῆς κανόνος, καὶ ἐνθέρμως, συντριβῇ τε ψυχῆς καὶ σώματος ἐξαιτησάμενοι τὴν πρεσβευτικὴν αὐτῆς χάριν εἰς τὸ συνεφάψασθαι ἡμῖν καὶ συναντιλαβέσθαι ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ τοιούτου ἀξίου προσώπου· εἶτα εἰσδραμόντες καὶ εἰς τὸ ἱερὸν θυσιαστήριον καὶ ἅγιον βῆμα, ὅπου θύεται καθ' ἑκάστην ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἀναίμακτος θυσία τῆς ἱερᾶς λειτουργίας ἐπιτελεῖται, καὶ τὴν τοῦ παναγίου Πνεύματος ἐπικαλεσάμενοι χάριν τε καὶ βοήθειαν, ὅπως φωτίσῃ ἡμᾶς ἐν τῇ συναινέσει τῶν ὧν μέλλομεν ποιῆσαι κανονικῶν ψήφων, ἐκλέξαι καὶ εὑρεῖν ἀξιόλογον ἄνδρα καὶ πρόσφορον καὶ τῆς οἰκουμενικῆς καθέδρας καὶ προστασίας κατάλληλον καὶ ἁρμόδιον προστάτην, καὶ ὡς εἰπεῖν ἀξιόθρονον, ὅστις ἀξίως ἐπὶ τῇ πρωτιστεύουσαν ταύτην ἀποστολικὴν καὶ οἰκουμενικὴν προβιβασθεὶς καθέδραν καὶ τὴν κοινὴν ἀναλαβὼν πηδαλιουχίαν καὶ τῶν ἐκκλησιῶν ἁπασῶν τὴν μέριμναν, δυνηθῇ λόγῳ καὶ φρονήσει καὶ ἐμπειρίᾳ καταστορέσαι καὶ κατευνᾶσαι πάντα σάλον καὶ κλύδωνα καὶ τὴν τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίαν ἀκύμαντον διαφυλάξαι· ἐπερωτήσαντες ἀλλήλους καὶ συζητήσαντες καὶ συνδιασκεψάμενοι κοινῶς τὶς ἂν εἴη ὁ ἄξιος ἐξ ἡμῶν προστάτης, πάντων ἀποποιησαμένων τὸ πρᾶγμα ὡς δυσχερὲς καὶ δυσκατόρθωτον καὶ σχεδὸν ἀδύνατον εἰς αὐτούς, τελευταῖον ἅπαντες ὁμοθυμαδόν, καὶ ὁμοφώνῳ ψυχῇ τε καὶ καρδίᾳ ἐπιπεσόντες ἐξελεξάμεθα τὸν πανιερώτατον καὶ θεοπρόβλητον μητροπολίτην Δέρκων καὶ συναδελφὸν ἡμῶν κὺρ Σαμουὴλ ὡς τῶν λοιπῶν ἁπάντων προέχοντα, καὶ πολλῷ τῷ μέσῳ ὑπερτεροῦντα, γήρᾳ τε καὶ πολιᾷ ἐν συνέσει καὶ φρονήσει κεκοσμημένον, λόγου τε παιδείᾳ καὶ μαθήσει ἀπηρτισμένον, καὶ μεταξὺ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν ὁμάδος τὰ πρωτεῖα καὶ πρεσβεῖα φέροντα, καὶ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἐν τοῖς κόλποις τῆς κοινῆς ἡμῶν μητρὸς μεγάλης τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας ἐντεθραμμένον, καὶ ἐν διαστήματι τῶν τοσούτων χρόνων τῆς ἀρχιερατείας αὐτοῦ κοσμίως καὶ θεοφιλῶς πολιτευσάμενον καὶ πάσαις ταῖς κατεπειγούσαις αὐτῆς χρείαις καὶ ταῖς συμβαινούσαις κατὰ καιροὺς περιστάσεσι προθύμως ἀντιλαμβανόμενον, καὶ ὅση δύναμις ἐπαρκοῦντα, καὶ τὴν σύστασιν καὶ καλὴν κυβέρνησιν τῆς ἐκκλησίας διακαῶς ἐπιποθοῦντα καὶ ὑπεραγωνιζόμενον λόγῳ τε καὶ ἔργῳ καὶ πράξει καὶ θεωρίᾳ ὠφελήσαντα καὶ κοσμήσαντα τήν τε ἐκκλησίαν καὶ τὴν ἱερὰν τῶν ἀρχιερέων ὁμήγυριν. Καὶ αἱ μὲν γνῶμαι ἁπάντων ἡμῶν εἰς τὴν αὐτοῦ πανιερότητα ἔκλιναν· ἐπεὶ δὲ εὕρομεν τὴν αὐτοῦ πανιερότητα ἀντιβαίνοντα καὶ ἥκιστα καταπειθῆ, ἀποποιούμενόν τε διόλου τὸ πρᾶγμα, τὸ μὲν διὰ τὸ τοῦ φρονήματος μέτριον, τὸ δὲ διὰ τὴν δυσχέρειαν τοῦ ἐγχειρήματος ἐν τοῖς νῦν καιροῖς καὶ ταῖς τῶν πραγμάτων περιστάσεσι χαλεπῶς λίαν τὴν διόρθωσιν ἐπιδεχόμενον, καὶ ὡς οἰκίας καταπεσούσης διόλου καὶ μονονουχὶ ἐρημωθείσης τῆς ἐκ νέου ἀνεγέρσεως καὶ οἰκοδομῆς ἐπιδεόμενον, ναὶ μὴν καὶ διὰ τὸ φιλήσυχον ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ αὐτοῦ καὶ διὰ τὰ τοῦ γήρατος καὶ τῆς σωματικῆς ἀσθενείας κωλύματα, ὧν ἕνεκα ἁπάντων δυσχερειῶν ἐκ μὲν τοῦ ἑνὸς μέρους συνέπασχε καὶ συνήλγει ἀδελφικῶς τῇ κοινῇ ἡμῶν ταύτῃ τῆς ἐκκλησίας ἀθλιότητι καὶ δυστυχίᾳ, ὡς μέλος γνήσιον καὶ πρώτιστον καὶ ἐξαίρετον τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας, ἐκ δὲ τοῦ ἄλλου μέρους συνορῶν τοῦ βάρους τὴν δυσχέρειαν ἐποτνιᾶτο καὶ ἱκέτευεν ἐπιμόνως

παραιτηθῆναι ἡμᾶς τῆς κοινῆς ταύτης ἐν ταῖς ψήφοις καὶ τῇ προσκλήσει ἀξιώσεως καὶ δεήσεως καὶ ὀλοφυρόμενος δακρύων ἠρίει κρουνούς, ἐκμαλάξαι ἡμᾶς παντὶ σθένει πειρώμενος καὶ ἀπαγαγεῖν τῆς ἀνενδότου ἐπιμονῆς. Ἐπεὶ δὲ τελευταῖον εἶδεν ἡμᾶς ἀπαξάπαντας ἀπρὶξ ἀντεχομένους αὐτοῦ, σφοδρῶς τε καὶ ἀμεταθέτως ἐπικειμένους καὶ ἥκιστα ἐνδιδόντας, ἀλλ᾿ ὡς ἐπὶ μιᾶς ἱερᾶς ἀγκύρας τῇ προστασίᾳ τῆς αὐτοῦ πανιερότητος τὴν ἐλπίδα ἡμῶν ἀναθεμένους καὶ οὐδαμῶς μεθιεμένους τῆς κοινῆς ἡμῶν ψήφου, ἐπιγνοὺς εἶναι θεῖον θέλημα τὴν κοινὴν ἡμῶν ψῆφον καὶ πρὸς σύστασιν ἀφορῶν τῆς Ἐκκλησίας, ὑπεριδὼν τὰς πρὶν ἐν ἀνέσει ἡσυχίας αὐτοῦ καὶ μονονουχὶ αὐτοῦ τοῦ ζῆν ἀφεισθήσας καὶ θανεῖν προελόμενος ἢ ἀντιλέγειν τοῦ λοιποῦ Θεῷ καλοῦντι, ἔκλινε καὶ ὑπετάγη ταῖς κοιναῖς ἡμῶν διὰ κανονικῶν ψήφων δεήσεσι καὶ προσκλήσεσιν, ὧν συντελεσθεισῶν κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ κανονικὴν διατύπωσιν συνδιασκεψάμενοι αὖθις δι᾿ ἀκριβείας καὶ τῷ τῆς ἐκκλησίας τύπῳ παρακολουθοῦντες πρῶτον μὲν ἐθέμεθα τὴν αὐτοῦ πανιερότητα, δεύτερον δὲ τὸν πανιερώτατον μητροπολίτην Καισαρείας καὶ συναδελφὸν ἡμῶν κὺρ Παΐσιον καὶ τρίτον τὸν πανιερώτατον μητροπολίτην Ἐφέσου κὺρ Διονύσιον. Ὅθεν εἰς ἔνδειξιν κατεστρώθησαν καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐν τῷδε τῷ ἱερῷ κώδικι τῆς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης ἐκκλησίας.

,αψξγ' Μαΐου κδ'

† ὁ Καισαρείας ***Παΐσιος***, † ὁ Ἐφέσου ***Διονύσιος***, † ὁ Κυζίκου ***Γεράσιμος***, † ὁ Νικομηδείας ***Νικηφόρος***, † ὁ Νικαίας ***Ἱερεμίας***, † ὁ Χαλκηδόνος ***Ἰωαννίκιος***, † ὁ Χίου ***Διονύσιος***, † ὁ Κρήτης ***Γεράσιμος***, † ὁ Φιλιππουπόλεως ***Αὐξέντιος***, † ὁ Νέων Πατρῶν ***Καλλίνικος***, † ὁ Θηβῶν ***Ἄνθιμος***, † ὁ Μεσημβρίας ***Ἄνθιμος***, † ὁ Βιδύνης ***Μελέτιος***, † ὁ Εὐρίπου ***Παΐσιος***, † ὁ Σοφίας ***Ἱερεμίας***, † ὁ Ξάνθης ***Κύριλλος***, † ὁ Κώου ***Μελέτιος***, † ὁ Φερσάλων ***Δωρόθεος***.

* * *

Παραίτησις Σαμουὴλ Α' (τὸ α') 95).

Πολλάκις καὶ πρὸ πολλοῦ ἐδεήθην πολλῶν καὶ ἐπὶ πολλῶν ἀξιολόγων μαρτύρων τοῦ παραιτηθῆναί με καὶ οὐκ εἰσηκούσθην, ἤδη δὲ θείῳ ἐλέει ἠξιώθην τῆς ἐμῆς προθέσεως εἰς ἀπαλλαγὴν ἀμυθήτων δεινῶν καὶ φροντίδων, καὶ παρακμῆς καὶ παθῶν ἄνεσίν τινά, δι᾿ ἃ καὶ νῦν διὰ τοῦ παρόντος μου ἰδιοχείρου, γηθόμενος καὶ πλήρης χαρᾶς, παραιτοῦμαι εἰς τὸ ἐκλέξαι ὃν ἄντινα ἐκλέξωσιν ἱκανὸν καὶ πρόσφορον οἱ συναδελφοὶ ἀρχιερεῖς ἐπὶ τῆς οἰκουμενικῆς ταυτησὶ πνευματικῆς ποιμαντορίας.

Ὅθεν καὶ ὑπογράφομαι. *,αψξη' Νοεμβρίου ε'.*

† *ὁ πρώην Κωνσταντινουπόλεως Σαμουὴλ βεβαιοῖ.*

* * *

Παραίτησις Σαμουὴλ Α' (τὸ β') 96).

Καίτοι περὶ γραμμάτων καὶ οὐ περὶ πραγμάτων τῆς συζητήσεως οὔσης, δέον ἀντιστρόφως προηγεῖσθαι τῶν γραμμάτων τὰ πράγματα· ἡμεῖς μέντοι γε συστοι–

95) *Κώδ.* ΣΤ' 170.— *Ἐκκλ. Ἀλ.* Β' 233.

96) *Κώδ.* Ζ' 84.— *Ἐκκλ. Ἀλ.* Β' 248.— **Byz. Zeit.** XV (1906) σ. 447.

χοῦντες τῷ ἔθει καὶ κανόνι τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, παραιτούμεθα, ὃ καὶ πρότερον κατὰ θυμὸν ἦν ἡμῖν καὶ γνώμην, τοῦ εἰσέτι ποιμαίνειν τὸ ἐν τῇ βασιλευούσῃ λογικὸν τοῦ Χριστοῦ ποίμνιον, δοξάζοντες καὶ ὑμνοῦντες τὸν Θεὸν ἐπὶ τῷ κατ' εὐχὴν εὐτυχήματι τούτῳ, καὶ χαίροντες δίδομεν διὰ τοῦ παρόντος τὸ διαζύγιον ἀπὸ ταυτησὶ τῆς συζύγου καὶ νῦν καὶ εἰς ἔπειτα καὶ εἰς τὸν ἑξῆς ἀεὶ χρόνον. Ὁ δὲ τῶν ἀγαθῶν χορηγὸς δῴη πᾶσι τοῖς ἐν Χριστῷ ἀγαπητοῖς ἡμῖν ἀδελφοῖς καὶ τῷ προστατευσαμένῳ τοῦ θρόνου τούτου πάντα τὰ ἐν ἀνθρώποις ἀγαθὰ τοῦ τε παρόντος αἰῶνος καὶ μέλλοντος. Ἔρρωσθε ἐν Κυρίῳ ἀγαπητοὶ ἀδελφοί,

,αψοδ' Δεκεμβρίου κδ'.

† ὁ πρώην Κωνσταντινουπόλεως Σαμουὴλ καὶ ἐν Χῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός.

(ἀκολουθεῖ).

Ἀποστολικὸν Ἀνάγνωσμα (Ἰω. δ' 7-13).

«Ἀγαπητοί, ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, ὅτι ἡ ἀγάπη ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστι, καὶ πᾶς ὁ ἀγαπῶν ἐκ τοῦ Θεοῦ γεγέννηται καὶ γινώσκει τὸν Θεόν. Ὁ μὴ ἀγαπῶν οὐκ ἔγνω τὸν Θεόν, ὅτι ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν. Ἐν τούτῳ ἐφανερώθη ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐν ἡμῖν, ὅτι τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἀπέσταλκεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν κόσμον ἵνα ζήσωμεν δι' αὐτοῦ. Ἐν τούτῳ ἐστὶν ἡ ἀγάπη, οὐχ ὅτι ἡμεῖς ἠγαπήσαμεν τὸν Θεόν, ἀλλ' ὅτι αὐτὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς καὶ ἀπέστειλε τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἱλασμὸν περὶ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν. Ἀγαπητοὶ εἰ οὕτως ὁ Θεὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς, καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν ἀλλήλους ἀγαπᾶν. Θεὸν οὐδεὶς πώποτε τεθέαται· ἐὰν ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, ὁ Θεὸς ἐν ἡμῖν μένει καὶ ἡ ἀγάπη αὐτοῦ τετελειωμένη ἐστὶν ἐν ἡμῖν».

ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΜΩΡΑΪΤΑΚΗ

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΚΩΔΙΚΩΝ

ΤΟΥ ΕΝ ΦΑΝΑΡΙΩι ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΜΕΤΟΧΙΟΥ

ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 213).

Ἀριθ. 504.

Τεῦχος χάρτινον τῆς ΙΔ' ἑκατονταετηρίδος ἐκ φύλλων 262, μ. 0,213 πλ. 0.14, ὧν πλεῖστα ὅσα ἄγραφα. Τὸ χειρόγραφον τοῦτο γεγραμμένον διὰ γραφῆς λεπτοτάτης πλὴν δυστυχῶς δυσαναγνώστου καὶ ἐν πολλοῖς ὑπὸ τῆς ὑγρασίας βεβλαμμένης, ἐστὶ πολλῆς ἐρεύνης ἄξιον. Καί τινες μὲν τῶν σελίδων ἀποτελοῦνται ἐκ γραμμῶν 68 (0,19×0,13), ἄλλαι ἐκ 46 (0,18×0,11) καὶ ἄλλαι δι' ὀλιγωτέρων ἔτι. Εἰς τὰς πινακίδας τοῦ κώδικός εἰσι προσκεκολλημένα δύο φύλλα χάρτινα ἐξ ἄλλου τινὸς χειρογράφου. Ἔστι δὲ τὸ περιεχόμενον τούτου:

«***Θεοφυλάκτου τοῦ Βουλγαρίας σύνταγμα***» τ. ἔ. ἑρμηνεία εἰς τοὺς δώδεκα μικροὺς προφήτας (πλὴν κολοβή), ἔνθα ἐν πολλαῖς μὲν σελίσι τὸ κείμενον τῆς Γραφῆς ἑρμηνεύεται ἐν συνεχείᾳ, ἐν ἄλλαις δὲ παρεντίθεται εἰς τὸ μέσον τῆς σελίδος, εἰς δὲ τὰς ἄνω, κάτω καὶ πλαγίας ᾤας εἰσὶ γεγραμμένα τὰ σχόλια διὰ γραμμάτων μόλις ὁρατῶν διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ. Ἀρχ: Φιλοθέου βασιλίδος καὶ φιλολόγου...

Μετὰ τοῦ συντάγματος τούτου συνετέθη καὶ «λόγος εἰς τοὺς ἁγίους Πάντας, ἐν ᾧ καὶ τῆς περὶ τὸν ἄνθρωπον τοῦ Χριστοῦ οἰκονομίας», ἀδήλου τινός, προτασσομένης ἐν δυσὶ σελίσι καὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ λόγου (φ. 224-262). Ἀρχ: Τῷ παρόντι λόγῳ σκοπός ἐστιν, οὐ τὸ τοὺς ἁγίους ἁπλῶς ἐγκωμιάσαι..., τὸ δὲ τέλος: Ἀσφαλῶς κομιούμεθα χάριτι τῆς ἐν Τριάδι προσκυνουμένης μιᾶς θεότητος ἀδιαιρέτου, ᾗ πρέπει πᾶσα δόξα...

Ἀριθ. 505.

Ψαλτήριον «τερπνὸν εἰς Θεὸν μέλος», τῆς ΙΑ' ἑκατονταετηρίδος, ἀριθμοῦν φύλλα μεμβράνινα 320, μ. 0,215 πλ. 0,17. Τὸ κείμενον μονόστηλον περιλαμβάνει σειρὰς 17. Ἔστι δὲ τὸ τεῦχος τοῦτο ὄντως καλλιγράφημα καὶ πολλοῦ λόγου ἄξιον, γεγραμμένον διὰ μεγάλων ἀραιῶν καὶ στρογγυλῶν γραμμάτων καὶ κεκοσμημένον διὰ χρυσῶν ἐν ἀρχῇ ἑκάστου στίχου τῶν ψαλμῶν κεφαλαιωδῶν γραμμάτων καὶ ἐπιγραφῶν, ἅμα δὲ καὶ κεχρυσωμένων καὶ πολυχρώμων κοσμημάτων. Ἐν τῇ ἄνω ᾤᾳ τῆς 1ης σελίδος γέγραπται ὑπὸ νεωτέρας χειρὸς ἡ σημείωσις: «Γερβασίου προηγουμένου τοῦ Τραπεζουντίου, νῦν δὲ Ἱεροσολυμίτου», ἐν δὲ τῷ τέλει, τῇ αὐτῇ ἐν ᾗ καὶ τὸ ψαλτήριον γραφῇ «Μηνὶ Μαρτίῳ θ'. Ἰνδικτ. θ' ἐν ἔτει ,ςφϥδ' (=1086) ἀπεκάρη ἡ ἁγία ἡμῶν Δέσποινα», ἥτις Δέσποινα πιθανῶς ἐστιν ἡ φιλοτεχνήσασα τὸ ἔργον.

Ὡς ἔχει τὸ κείμενον διαιρεῖται εἰς τρία μέρη:

α') εἰς καθίσματα, ἐν ἀρχῇ τῶν ὁποίων εὕρηται, ἐντὸς κεχρυσωμένου πολυχρώμου τετραγώνου ἐπιτίτλου, ἡ διὰ χρυσῶν κεφαλαιωδῶν γραμμάτων ἐπιγραφὴ «τερπνὸν εἰς Θεὸν μέλος» (φ. 1-148).

β') εἰς δόξας, ὧν προτάσσεται διὰ χρυσῶν μικρῶν τὸ σχῆμα γραμμάτων ἡ σημείωσις «$\overset{\pi}{\upsilon}$ $\overline{oz}$ Χοῦ διαστολὴ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν περὶ τῆς τοῦ προτέρου παρανομίας» καὶ κάτωθεν ἐντὸς ὁμοίου πλαισίου καὶ διὰ τῶν αὐτῶν γραμμάτων «Συνέσεως τῷ ἀσάφ» (φ. 149-289β).

γ') εἰς ᾠδάς, ἐννέα τὸν ἀριθμόν (φ. 290), ὧν ἕπονται οἱ ὕμνοι 1) Προφήτου Ζαχαρίου τοῦ πατρὸς τοῦ Προδρόμου (φ. 313β), 2) Προσευχὴ Ἐζεκίου Βασιλέως τῆς Ἰουδαίας (φ. 314β), 3) Προσευχὴ Μανασσῆ Βασιλέως Ἰούδα (φ. 316) καὶ 4) ὁ ἑωθινὸς ὕμνος (φ. 319).

Ἐν τῇ β' πινακίδι ἐστὶ προσκεκολλημένον φύλλον χειρογράφου ἀφαιρεθέν, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ περιεχομένου, ἔκ τινος μαρτυρολογίου ἀρχαίου κώδικος.

Ἀριθ. 506.

Μουσικὸν τεῦχος χάρτινον τῆς ΙΗ' ἑκατονταετηρίδος ἐκ φύλλων 369, μ. 0,21 πλ. 0, 5, περιέχον τονισμένην τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ. Ὁ συγγραφεὺς τούτου ἄγνωστος, ἅτε τοῦ τεύχους ἄνευ ἀρχῆς.

Ἀριθ. 507.

Τεῦχος χάρτινον τῆς ΙΗ' ἑκατονταετηρίδος ἐκ φύλλων ἠριθμημένων 211, μ. ,21 πλ. 0,152.

1. Ἐρωτιάνου τῶν παρ' Ἱπποκράτει λέξεων συναγωγή (φ. 2).

2. Γαληνοῦ τῶν Ἱπποκράτους γλωσσῶν ἐξήγησις (φ. 97).
3. Λεξικὸν τῶν Ἡροδοτείων λέξεων (φ. 185).
4. Ἐκ τῶν παρὰ Κορινθίῳ περὶ τῆς Ἰάδος διαλέκτου (φ. 204).

Ἐν τῷ 212 φ. εὕρηται ἡ ἑξῆς σημείωσις: «,αψλϛ' Μαρτίου ι' ἔδωκα τῷ διδασκάλῳ τοῦ ἐκλαμπροτάτου πεϊζαδὲ Ἀλεξάνδρου μίαν ρητορικὴν τοῦ Σταγειρίτου Ἀριστοτέλους».

Ἀριθ. 508.

«Ἀλεξάνδρου Ἑρμηνέως τοῦ Βυζαντίου πραγματεία εἰς τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς».

Τεῦχος χάρτινον τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος, ἐκ φύλλων 357, ἠριθμημένων διὰ σελίδων, πλάτους 0,152 μ. 0,215. Ἐπὶ τῆς ἄνω ὤας τῆς 1ης σελ. γέγραπται ἡ σημείωσις «Γερβασίου Τραπεζουντίου υἱοῦ Συμεὼν καὶ Πρωτοσυγγέλλου» ἐπὶ δὲ τῆς ράχεως τοῦ σταχώματος «Ἀλεξάνδρου περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς τοῦ ἐξ ἀπορρήτων». Ἄρχ: Περὶ τοιαύτην ἄρα καταγινόμεθα πραγματείαν.

Ἀριθ. 509.

Τεῦχος χάρτινον τῆς ΙΕ' καὶ ΙΣΤ' ἑκατονταετηρίδος, ἐκ φύλλων 247, ὧν τὰ 127-131, 198, 199, 214 217, 235-238 ἄγραφα, μ. 212 πλ. 0,15.

Ἐπὶ τῆς κάτω ὤας τῆς 1ης σελ. εὕρηται ἡ σημείωσις ἀντεστραμμένως: «Κύριλλος ἐλέῳ Θεοῦ Πατριάρχης Οἰκουμενικὸς καὶ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης», ἐπὶ δὲ τῆς ἄνω ὤας τῆς 2ας σελ. «τοῦτο τὸ Βυβλίον ἦναι τῆς λαύρας τοῦ ἁγίου Σάββα συναρχαγγέλου καὶ κλέους τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλὴμ καὶ ἥτις τὸ ἠστερίσι μὲ τὸν Ἰούδα ἀνακρίνεται προδότης».

Ἔστι δὲ τὸ περιεχόμενον τοῦ τεύχους τούτου διάφορα προγυμνάσματα Ἀφθονίου τοῦ σοφιστοῦ, ἐν οἷς προστέθειται καὶ ἡ τοῦ Ἑρμογένους ρητορική, εἰδικώτερον δέ:

1. Ἡ «Ἠλέκτρα» τοῦ Εὐριπίδου μετά τινων σχολίων ὑπὸ τὰς σειρὰς τοῦ κειμένου, γράμμασιν ἐρυθροῖς. Ἀρχὴ ὑποθέσεως: Ὀρέστης ἐκδικῶν τὸν φόνον... (φ. 2).
2. Διάφοροι σημασιολογικαί, γραμματικαὶ καὶ συντακτικαὶ παρατηρήσεις (φ. 82).
3. Ρητορικὴ Ἑρμογένους, ἄνευ ἀρχῆς, ἀρχομένη ἀπὸ τῶν λέξεων «τεσσάρων δὲ κινήσεων οὐσῶν». (φ. 93).
4. «Περὶ συντάξεως καὶ ἵνα ὁ τοῦτο γνωρίσας συντάσσῃ πάντα τὰ σχέδια καὶ πάντα τὰ βιβλία κατὰ τὴν τεχνικὴν ἀκολουθίαν, τοὺς δὲ σολικι-

σμοὺς διαφεύξῃ». Ἀρχ: Ἰστέον δὲ ὅτι ὀκτώ εἰσι πάντα τὰ μέρη τοῦ λόγου. (φ. 101 καὶ 200).

5. Φράσις τρόπων ποιητικῶν. Ἀρχ: Φράσις ἐστὶ λόγος... (φ. 122).

6. Διάφοροι στίχοι Ἰαμβικοὶ μετά τινων σχολίων. Ἀρχ: Φυκωλίδης εὔπρεπῆ ζήσας βίον... (φ. 132).

7. «Ἔπη Παθαγορικὰ τὰ οὕτω πως ἐπιλεγόμενα χρυσᾶ». Ἀρχ: Ἀθανάτους μὲν πρῶτα Θεούς... (151 α).

8. «Ἀρχὴ σὺν Θεῷ τῶν ἐρωτημάτων Θεοδοσίου Γραμματικοῦ Ἀλεξανδρέως περὶ προσῳδιῶν». Ἀρχ: Προσῳδίαι εἰσὶ δέκα... (φ. 160).

9. «Στίχοι ἡρωελεγεῖοι εἰς τὰ πεντήκοντα βιβλία ἃ συνέγραψεν ὁ ἱστορικὸς Κόνων». Ἀρχ: Αἰῶνος πείρημα... (φ. 180 β).

10. Περὶ ποιήσεων. Ἀρχ: Ὑπερβολὴ ἔμφασις... (φ. 181).

11. Περὶ τῶν πέντε διαλέκτων. Ἀρχ: Διάλεκτοί εἰσι πέντε... (φ. 189).

12. Γραμματικά. Ἀρχ: Ῥῆμα γραμματικὸν κυρίως ἐστί... (φ. 218).

13. Κωνσταντίνου Λασκάρεως περὶ τῶν ὑπογεγραμμένων φωνηέντων. Ἀρχ: Πολλῶν ὄντων χρησίμων... (φ. 244).

Ἀριθ. 510.

«***Ἀθανασίου Κομνηνοῦ Ὑψηλάντου σύμμικτα***», αὐτόγραφον.

Τεῦχος χάρτινον τῆς ΙΗ′ ἑκατονταετηρίδος, ἐκ φύλλων 537, μ. 0,22 φέρον ἔνδον τῆς 1ης πινακίδος τὴν ἐπιγραφὴν «Ἀθανασίου Κομνηνοῦ Ὑψηλάντου σύμμικτα, τόμος Γος Μέρος Αον καὶ Βον».

Σημείωσις. Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἐτέθη ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Μητροπολίτου Πελαγωνείας Ἰωακεὶμ Φοροπούλου, ληφθεῖσα ἐκ τοῦ καταλόγου τοῦ Ἀντωνίνου.

Ἐν τῇ ἄνω ῴᾳ τῆς 1ης σελ. εὕρηται ἡ σημείωσις «Εἰς χρῆσιν Ἀθανασίου Κομνηνοῦ Ὑψηλάντου». Περιεχόμενα:

1. «Σημειώσεις τινὲς συμβάλλουσαι τὰ μέγιστα τοῖς ἱεροκήρυξι» τ. ἔ. σχέδια λόγων εἰς διαφόρους ἑορτάς, εἰς ἃς καὶ προσετέθη καὶ τὸ περὶ μυστηρίων, ὅπερ, ἐλλειπὲς κατὰ τὴν ἀρχὴν καὶ διαφόρου πρὸς τὰς προηγουμένας σημειώσεις γραφῆς, φαίνεται ἀποτελοῦν ἰδίαν διατριβὴν (φ. 43). Ἀρχ: Ἐδόθη μὲν α′ περιτομὴ τῷ Ἀβραάμ... (φ. 1-57).

2. «Ἀθανασίου Κομνηνοῦ Ὑψηλάντου εἰς τὰ ἄπορα τῆς α′ Βίβλου, ἤτοι Γενέσεως κατὰ συντομίαν», κατ' ἐρωταπόκρισιν. Ἀρχ: Χρῆναι λέγειν προϋπάρχειν... (φ. 59-128).

3. «***Βασιλείου Μακεδόνος*** αὐτοκράτορος Ῥωμαίων, κεφάλαια παραινετικὰ ἑξήκοντα ἓξ πρὸς τὸν αὐτοῦ υἱὸν Λέοντα τὸν σοφὸν καὶ αὐτοκράτορα ὁμοίως Ῥωμαίων». Ἀρχ: Βασίλειος ἐν Χῷ Βασιλεύς... (φ.130-148).

4. «Ὅτι ἀτελὲς τὸ τῶν Λατίνων βάπτισμα». Ἀρχ: Εἰ μὲν τὸ βαπτίζω... (φ. 130-148).

5. Περὶ τῶν μυστηρίων τοῦ Χρίσματος καὶ τῆς Εὐχαριστίας παρὰ Λατίνοις. Ἀρχ: Ὅτι δὲ καὶ τὸ ἅγιον χρῖσμα... (φ. 149β).

6. Κεφάλαια περὶ τοῦ καιροῦ τῆς δημιουργίας. Ἀρχ: Οἱ ἐρωτῶντες διατί οὐ πρότερον... (φ. 152).

7. «Ἡ συμφωνία ὁποῦ ἔγινε μεταξὺ τῶν συμβούλων τοῦ Ριγὸς τῆς τζάρας τῆς Ρωσίας ἐξ ἑνός, καὶ ἑτέρου μέρους μετὰ τοῦ πρέσβεως τοῦ Ριγὸς τῆς Περσίας ὀνομαζομένου Ἰσμαὴλ μπέϊ. Ἀρχ. Πολλὰ καλὰ ἠξεύρετε... (φ. 152β).

8. «Ἱστορικὸν διὰ τὴν Ἰσπανίαν, Ἰταλίαν, διὰ τὸ Ἰμπέριο (Γαλλίαν), Λεγίαν καὶ Οὐγκρίαν». Ἀρχ: Εἰς τὴν Ἰσπανίαν οἱ Φραντζέζοι.. (φ.154β).

9. Αἱ Πατριαρχικαὶ Ἐξαρχίαι (φ. 156).

Ὁλκάδος ἐπιστημονικῆς Ἀθανασίου Κομνηνοῦ Ὑψηλάντου Κωνσταντινοπολίτου τόμος 5ος μέρος Βον περιέχον:

1. Λογικὴν Κορυδαλέως (φ. 158).

2. Εἰς τὰ ἄπορα τῆς πρώτης βίβλου ἤτοι Γενέσεως κατὰ συντομίαν κατ' ἐρωταπόκρισιν. (ὅμοιον τῷ ἀνωτέρῳ ἐν φ. 59) ἔτος ͵αχκθ' Μαρτίου ἑβδόμῃ φθίνοντος. (φ. 252).

3. Φυσικὴ Λατινιστὶ (κολοβὴ) (φ. 278).

4. Philosophia naturalis (κολοβὴ) (φ. 299).

5. Tractatum Theologicum de deo (κολοβὸν) 1734 Ἰανουαρίου 18, ἡμέρα β' ἐν Παταβίῳ. (φ. 351).

6. «Βιβλίον καλούμενον Πετρα σκανδάλου, πονηθὲν παρὰ τοῦ σοφολογιωτάτου ἐν Ἱεροδιδασκάλοις κὺρ ***Ἠλία Μηνιάτη*** τοῦ ἐν Κεφαλληνίᾳ καὶ ἐν Πελοποννήσῳ χρηματίσαντος Κηρνίκης καὶ Καλαβρύτων ἐπισκόπου, ἐρωτηθέντος παρά τινος μεγίστου ἄρχοντος ἐν Μολδοβλαχίᾳ πόθεν καὶ ἀπὸ ποῖον καιρὸν ἔλαβεν ἀρχὴν ἡ αἰτία τοῦ σχίσματος τῶν δύο ἐκκλησιῶν Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς» (φ. 359).

Σημείωσις. Ἐτυπώθη ἐν Λειψίᾳ τῷ 1718. Ἀνετυπώθη τῷ 1725 ἐν Βρατοσλαβίᾳ μετὰ λατινικῆς μεταφράσεως τῶν Νικολάου Μεθώνη καὶ Γρηγορίου Κοζίτση. Τῷ 1743 ἐν Λειψίᾳ μετὰ Γερμανικῆς μεταφράσεως, δαπάνῃ τοῦ ἐκ Κοζάνης Κοντορούση. Ἐν Βιέννῃ 1783, δαπάνῃ Πολυζώη Λαμπανιτζιώτου, ἐν Ἀθήναις τῷ 1841 καὶ 1865.

7. Τοῦ αὐτοῦ Βιβλίον Βον περὶ τῶν πέντε διαφορῶν (κολοβὸν) (φ. 415).

8. Εὐκλείδου Γεωμετρία, Ἰταλιστὶ (φ. 430).

9. Ἄλγεβρα, Ἰταλιστὶ (φ 438).

10. «Ἐκ τῶν ἀστρονομικῶν κατὰ Πτολεμαϊκοὺς περὶ σφαίρας διὰ στίχων» Ἀρχ: Σφαῖρα μέν ἐστί τι σῶμα... (φ. 161).

11. Κατάλογος ἰατρῶν. (λατινιστὶ) 1738 Δεκεμβρ. 14.

12. Ἐξεταστικὴ μέθοδος τῶν ἰατρῶν καὶ τῶν φιλοσόφων ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Παταβίου (Λατινιστί, ἔντυπον).

(Ἕπεται συνέχεια).

ΑΓΓΕΛΟΥ Α. ΒΟΥΔΟΥΡΗ

Η ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΠΡΩΤΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

§ 11. Περὶ τὸ 1782 ἀναφέρεται τοῦ μοναστηρίου ἡγούμενός τις ἱερεὺς Γεώργιος [15]. Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον φαίνεται ὅτι δὲν εἶχεν ἀκόμη διορθωθῇ τὸ ἠρειπωμένον ὑπάρχον μοναστήριον· διότι μοναχός τις Ἰωακεὶμ ἐξ Ἁγίου Ὄρους τοῦ Ἄθω, ἐκ τῆς μονῆς Γρηγορίου, ἐκ τῆς ἐν Ἀκαρνανίᾳ τῆς Ἑλλάδος κώμης Κατοχῆς ὁρμώμενος, διατελέσας πρότερον καὶ ἐν Βλαχίᾳ, καταφυγὼν εἰς τὸ μοναστήριον τοῦτο τῆς νήσου Πρώτης, ὅπερ εὗρεν ἠρειπωμένον, τὸ ἐκαινούργησε τὸ 1785 [16] μὲ πολλοὺς κόπους.

Διόλου δὲν εἶναι ἀπίθανον, ὅτι ὁ ἁγιορείτης μοναχὸς Ἰωακεὶμ προέβη εἰς τὸ ἔργον τοῦτο κατὰ συγκατάθεσιν τοῦ ἡγεμόνος. Τοῦτο δύναται νὰ θεωρηθῇ πιθανὸν λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ Ἰωακεὶμ οὗτος καὶ σκευοφύλαξ ἄλλοτε τῆς ἐν Ἄθω μονῆς τοῦ Γρηγορίου εἶχε διατελέσῃ ἐν Βλαχίᾳ, ὅπου ἔκτισε καὶ μονὴν αὐτὴν τοῦ Γρηγορίου, καὶ ὅτι ἑπομένως ἦτο γνωστὸς

---

[15] Τοῦτο μαρτυρεῖ χειρόγραφος σημείωσις σχετικὴ ὑπάρχουσα ἐν τῇ δευτέρᾳ σελίδι παλαιοῦ τινος Μηναίου τοῦ μοναστηρίου, Ὀκτωβρίου, ἐκδόσεως τοῦ 1777.

[16] Μαρμαρίνη πλὰξ ἐπὶ τοῦ εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ναοῦ τοῦ μοναστηρίου τοίχου ὑπάρχουσα, εἰς τὰ δεξιὰ τῆς θύρας αὐτοῦ, ἀναφέρει τὴν πρᾶξιν ταύτην τοῦ μοναχοῦ, δι' ὧν γράφει «Ἀφοῦ ἀμέτρητα καλὰ ἔκαμε εἰς αὐτοὺς καὶ ἠλευθέρωσε πολλοὺς καὶ διαφόρους τόπους, βοηθῶν τὰ ὀρφανὰ καὶ χήρας καὶ ἀπόρους, καὶ κατορθῶν πᾶν ἀγαθὸν μὲ διαφόρους πόνους, Ἰωακεὶμ ὁ μοναχὸς καὶ δοῦλος τοῦ Κυρίου, καὶ σκευοφύλαξ τῆς Μονῆς ἐν Ἄθω Γρηγορίου, ἐκ βάθρων ἀνεκαίνισε μὲ ἔξοδον μεγάλην τῆς Πρώτης τὴν μονὴν αὐτὴν ὃς ἔκτισε καὶ ἐν τῇ Βλαχίᾳ Μονὴν τοῦ Γρηγορίου καὶ ὅλως τὴν ἀνέστησε βοηθείᾳ Κυρίου, ... (δυσανάγνωστον). Χιλίους ὀγδοήκοντα πέντε κ' ἑπτακοσίους ἐκαινουργήθη ἡ Μονὴ μὲ κόπους τε μυρίους».

τοῖς ἐκεῖ. Κατὰ δὲ τὸ 1796 γενόμενος ὁ Ὑψηλάντης κυριάρχης καὶ ἀνακαινιστὴς τῆς ἐν Χάλκῃ ἱερᾶς μονῆς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Καμαριωτίσσης, προσήρτησεν εἰς αὐτὴν ὡς μετόχιον καὶ τὸ μοναστήριον τοῦτο τῆς Πρώτης, ὅπερ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἐπισκευασθῇ, ἡ δὲ νῆσος εἶχε καλλιεργηθῇ [17].

§ 12. Τὸ πρὸ εἰκοσαετίας μόλις ἐκ βάθρων ἀνακαινισθὲν μοναστήριον τοῦτο ἐπέπρωτο νὰ δοκιμάσῃ ἐκ νέου τὴν προτέραν αὐτοῦ τύχην. Τὴν 8/20 Φεβρουαρίου τοῦ 1807 ἀγγλικὸς στόλος συγκείμενος ἐκ δέκα πλοίων ὑπὸ τὸν ναύαρχον John Duckworth καὶ τὸν ἀντιναύαρχον Lewis παρεβίασε τὴν εἴσοδον τοῦ Ἑλλησπόντου καὶ ἐπυρπόλησε τὴν ἐν Τεκὲ ἀπέναντι τῆς Μαδύτου σταθμεύουσαν τουρκικὴν μοῖραν· εἰσέπλευσε δὲ οὗτος ἔπειτα εἰς τὴν Προποντίδα, διευθυνθεὶς πρὸς τὴν νῆσον Πρώτην, εἰς τὸν λιμένα τῆς ὁποίας ἠγκυροβόλησεν. Ἐστάθμευσε δὲ ἐδῶ ἐπὶ ἕνδεκα ἡμέρας καθ' ἃς ἐκ τῆς νήσου οἱ Ἄγγλοι ἐξυλεύοντο καὶ ὑδρεύοντο [18]. Πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ ἐμποδίσωσι τὴν ἐντεῦθεν ὕδρευσιν τῶν ἐχθρῶν, διεπεραιώθησαν εἰς τὴν Πρώτην ἐκ τῆς Χαλκηδόνος ἐλθόντες ἑξήκοντα τὸν ἀριθμὸν ὀθωμανοί, οἵτινες ὠχυρώθησαν ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς νήσου μοναστηρίου τοῦ Χριστοῦ καὶ πολλὰς ζημίας ἐπροξένουν εἰς τοὺς ξένους. Ἐκ τῆς ἐνοχλήσεως ταύτης τῶν ὀθωμανῶν διὰ νὰ ἀπαλλαγῶσιν οἱ Ἄγγλοι ἠναγκάσθησαν ἐκ τῶν πλοίων των νὰ προσβάλλωσι τὸ μοναστήριον, ὅπερ συνεπείᾳ τοῦ βομβαρδισμοῦ τούτου ἐπυρπολήθη [18]) σοβαρῶς, τῶν ὀθωμανῶν στερουμένων τροφῶν καὶ κινδυνευόντων νὰ αἰχμαλωτισθῶσι διασωθέντων ὑπὸ τῶν ὁμογενῶν κατοίκων τῆς Χάλκης [19].

§ 13. Μετὰ τὸν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο συμβάντα θάνατον τοῦ Ὑψηλάντου, ἡ ἐπιστασία τῆς μονῆς τῆς Καμαριωτίσσης ἐν Χάλκῃ, συνεπῶς καὶ τοῦ μοναστηρίου τῆς Πρώτης, κληρονομικῷ δικαιώματι περιῆλθεν εἰς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Δομνίτσαν κ. Ραλλοῦ, σύζυγον τοῦ Ἀλεξάνδρου Μάνη Μεγάλου Λογοθέτου. Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους τούτους ἡγούμενος τοῦ μοναστηρίου τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ τῆς Πρώτης ὑπῆρξεν ὁ ἀρχιμανδρίτης Γαλακτίων, ὅστις τὸ 1810 ἀνέλαβε τὴν ἡγουμενίαν τῆς μονῆς τῆς Θεοτόκου ἐν Χάλκῃ [20].

Μετὰ τὴν ἐκ τοῦ βομβαρδισμοῦ βλάβην ἐπεμελήθησαν καὶ πάλιν τὸ μοναστήριον καὶ τὸ ἐπανέκτισαν προχείρως, ἀλλὰ τὸ ὅλον αὐτοῦ κτίριον δὲν ἦτο παρὰ ξύλινον. Ἐν γένει δὲν διετηρεῖτο τοῦτο τόσον καλῶς, ὅσον

---

17) ***Σκαρλ. Βυζαντίου*** Ἡ Κων/πολις σελ. 305 ἐν ὑποσημ.— Κωνσταντίου Α' τοῦ ἀπὸ Σιναίου Βιογραφία ὑπὸ ***Θεοδ. Μ. Ἀριστοκλέους***, 1866, σελ. 74.– ***Στ. Βουτυρᾶ*** Λεξικὸν τόμ. 5 σελ. 900.— ***Σάρδεων Γερμανοῦ*** αὐτοθ. σελ. 77.

18) ***Σκαρλ. Βυζαντίου***, Ἡ Κων/πολις αὐτ. σελ. 292.

19) Αὐτόθι σελ. 292.— ***Σάρδεων Γερμανοῦ*** αὐτόθι σελ. 77 ὑποσημ. 4.

20) ***Σάρεων Γερμανοῦ*** αὐτόθ. σελ. 77.

τα μοναστήρια τῶν ἄλλων νήσων, καὶ ὑπῆρχον καλλιεργημένα περὶ αὐτὸ ἐλάχιστα καὶ πτωχὰ μέρη [21]).

Περὶ τὸ 1816 ἡγούμενος τοῦ μοναστηρίου ἀναφέρεται ὁ ἱερομόναχος Σωφρόνιος, Πελοποννήσιος τὴν πατρίδα [22]). Φαίνεται δὲ ὅτι πάντες οἱ κακῶς ἔχοντες [23]) κατὰ τοὺς χρόνους τούτους εὕρισκον ἄσυλον εἰς τὸ μοναστήριον τοῦτο τῆς Πρώτης.

§ 14. Κατὰ τὸ ἔτος 1821 τὸ μονάστήριον τοῦτο μέγαν ἐκινδύνευσε κίνδυνον. Τοῦτο ὡς καὶ ἡ νῆσος ὡς συγκαταλεγομένη μεταξὺ τῶν κτημάτων τοῦ ἡγεμόνος Ὑψηλάντου κατεσχέθη ὑπὸ τῆς Ὀθωμανικῆς Κυβερνήσεως, καθὼς καὶ ὅλα τὰ κτήματα αὐτοῦ εἶχον δημευθῇ, μετὰ τὴν ἐπικήρυξιν τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου, υἱοῦ τοῦ ἄλλοτε ἡγεμόνος τῆς Βλαχίας Κων/τίνου Ὑψηλάντου, στρατηγοῦ δὲ γενομένου καὶ ὑπασπιστοῦ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ρωσίας Ἀλεξάνδρου Α΄, ὡς ἐπαναστάτου κατὰ τοῦ κράτους. Εἰς τὴν πώλησιν τότε τῆς νήσου εἰς τοὺς Ἀρμενίους συμπεριελήφθη καὶ τὸ μοναστήριον, διὰ τὴν διάσωσιν τοῦ ὁποίου ἀπὸ τὴν βουλιμίαν τῶν ἀγοραστῶν τῆς νήσου κατέβαλε τὸ πατριαρχεῖον μεγάλας προσπαθείας ἰσχυρισθὲν ὅτι τοῦτο ἀνέκαθεν ὡς σταυροπήγιον εἶχεν ἐξ αὐτοῦ τὴν πνευματικὴν ἐξάρτησιν. Οὕτω τὸ ζήτημα ἔληξε μὲ τὴν ἀναγνώρισιν τῶν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων τῆς Μεγ. Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ μοναστηρίου τούτου. Ἔκτοτε δὲ ἀδείᾳ αὐτῆς οἱ ἡγούμενοι τῆς μονῆς Παναγίας τῆς Καμαριωτίσσης ἐξηκολούθουν νὰ διευθύνωσι συγχρόνως καὶ τὸ μοναστήριον τοῦτο τῆς νήσου Πρώτης τοῦ Χριστοῦ, θεωρούμενον καὶ ἐφ' ἑξῆς μετόχιον ἐκείνης μέχρι τοῦ 1831, ὅτε ἐν τῇ μονῇ τῆς Καμαριωτίσσης ἐπὶ Κωνσταντίου Α' τοῦ ἀπὸ Σιναίου συνέστη Ἑλληνικὸν Φροντιστήριον [24]).

---

[21]) Ch. Pertusier Promenades pittoresques de Con/ple. Paris, 1815, III, p. 88. ***Σάρδεων Γερμανοῦ***, αὐτόθι σελ. 79 ὑποσημ. 8.

[22]) Ἡ εἴδησις αὕτη ὀφείλεται εἴς τι χειρόγραφον σημείωμα ἐπὶ ἀγράφου φύλλου τοῦ δεσίματος εἰς τὸ τέλος παλαιοῦ μηναίου τοῦ μοναστηρίου, τοῦ Νοεμβρίου.

[23]) Αὐτόθι ἀναφέρεται ὅτι ὁ Σακελλάριος Παπαγιαννόπουλος, Πελοποννήσιος ἐκ τῆς κώμης Λαγκαδᾶ, κειμένης κατὰ τὴν τῶν ἁγίων Ἰακώβων ἐπαρχίαν, περιφήμου τὸ πάλαι διὰ τὴν τοῦ πατρὸς Ἰωάννου μνήμην, καταδιωκόμενος ὑπὸ τῶν ἀποκτεινάντων τὸν ἴδιον γεννήτορα ἀφίχθη εἰς τὴν νῆσον Πρώτην ἐν τῇ μονῇ τῆς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ Μεταμορφώσεως, ὅπου διέτριψε περὶ τὰς 50 ἡμέρας μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ δύο ἀδελφῶν, ἀποκρύψας τὴν ταυτότητα καὶ ἰδιότητα αὐτῶν κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἀπὸ πάντα τῶν ἐν τῇ μονῇ «ἀγνωρίστως ἔχοντες παρὰ παντὸς τῶν ἐν τῇ μονῇ». — Ὁ γράψας τὸ σημείωμα τοῦτο δὲν δύναται νὰ εἶνε ἄλλος εἰμὴ αὐτὸς ὁ Σακελλάριος Παπαγιαννόπουλος, προσθέσας εἰς τὸ τέλος τοῦτο «ἐπὶ τῆς ἡγουμενίας κυρίου Σωφρονίου ἱερομονάχου Πελοποννησίου ὄντος· διάγοντες ἀμφότεροι ἐν ἡσυχίᾳ κατὰ τὸ 1816 σωτηρίῳ ἔτει κατὰ μῆνα Νοέμβριον, καὶ ἔστω ἐν τῇ τῶν ἀναγινωσκόντων μνήμῃ».

[24]) ***Βαρθ. Κουτλουμουσιανοῦ***, Ὑπόμνημα ἱστορικὸν περὶ τῆς κατὰ Χάλκην μονῆς τῆς Θεοτόκου, Κων/πολις, 1846, σελ. 117 κ. ἑ.— Ξενοφ. Μογέ, Ἡ ἐν Χάλκῃ Ἑλλη-

§ 15. Τὰ ἐπελθόντα πολιτικὰ γεγονότα εἶχον μεταβάλῃ τὰ ἐπὶ τοῦ μοναστηρίου τῆς Πρώτης καὶ τῆς Χάλκης κληρονομικὰ κυριαρχικὰ δικαιώματα εἰς τὴν οἰκογένειαν Μάνη, συζύγου τῆς θυγατρὸς Ραλλοῦς, ὡς ἐσημειώθη ἀνωτέρω, τοῦ ἡγεμόνος Ὑψηλάντου. Ἐν τούτοις αὕτη παρουσιάζετο διεκδικοῦσα σοβαρῶς τὰ δικαιώματα αὐτῆς ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν μοναστηρίων, τόσον ἐπὶ τοῦ πατριάρχου Κωνσταντίου τοῦ Β΄ ὅσον καὶ ἐπὶ τοῦ Γρηγορίου τοῦ ΣΤ΄.

§ 16. Ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία διὰ τῶν ἀπαντητικῶν πατριαρχικῶν ἐπιστολῶν τῆς 2 Αὐγούστου 1835 καὶ 20 Μαΐου 1836 ἔκοψε πᾶσαν τῆς οἰκογενείας ταύτης διεκδίκησιν τῶν ἐπ' αὐτῶν δικαιωμάτων καὶ ἐπεφύλαξεν εἰς ἑαυτὴν τὸ δίκαιον τῆς κηδεμονίας τῶν μοναστηρίων [25]). Τὸ δὲ μοναστήριον τοῦ Χριστοῦ τῆς Πρώτης ὃν μὲ σταυροπηγιακὴν ἀξίαν προσηρτήθη εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ πατριάρχου Γερμανοῦ τοῦ Δ΄ ἱδρυθεῖσαν, τὸ 1844, ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς ἄλλοτε μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος, Ἱερὰν Θεολογικὴν Σχολήν, τῆς ὁποίας ἡ Ἐφορεία ἀνελάμβανε τοῦ λοιποῦ τὴν ἄμεσον ἐπ' αὐτοῦ ἐποπτείαν. Ἀλλὰ καὶ περὶ τὴν οἰκονομικὴν τοῦ μοναστηρίου τούτου ἐνίσχυσιν περιεστράφη ἡ κυριαρχικὴ κηδεμονία τῆς Ἐκκλησίας. Μελέτιος ὁ Γ΄ ᾔτησε δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ 19 Σεπτεμβρίου 1845 ὅπως σταλῇ πρὸς τὸ μοναστήριον τὸ ὡρισμένον ἐκ Ρωσίας βασιλικὸν ἔλεος [26]). Ὡς ἔχων καθήκοντα ἡγουμένου τοῦ μοναστηρίου περὶ τὸ 1862 ἀναφέρεται ἱερεύς τις ἐκ τῆς νήσου Πριγκήπου ὀνομαζόμενος Νικηφόρος. Ἀπὸ δὲ τοῦ 1864 ἐπὶ τοῦ πατριάρχου Σωφρονίου Γ΄ ἀδείᾳ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου διέμενεν ἐνταῦθα ὡς ἡγούμενος ἐπὶ ἱκανὰ ἔτη ὁ ἐπίσκοπος Θεοδωρουπόλεως Νεόφυτος, Βυζάντιος ἐξ Ὑψωμαθείων, ἔχων ἔχων ἀκολουθίαν ἀποτελουμένην ἐκ διακόνου καὶ ἐφημερίου καλουμένου Κυρίλλου. Ἐπὶ τοῦ Νεοφύτου τούτου ἐπεδιωρθώθησαν τὰ κατεστραμμένα τοῦ μοναστηρίου ἐπὶ τὸ προχειρότερον μᾶλλον [27]).

νεμπορικὴ Σχολή, Κων/πολις, 1885, σελ. 66 79 κ. ἑ.—***Σάρδεων Γερμανοῦ***, αὐτ. σελ. 78.

25) Κωδ. Πατρ. Ἀρχειοφυλακ. ΧΜΑ΄ σελ. 79. 92. — Ἀρχιμ. Καλλινίκου Δελικάνη, Πατριαρχικὰ Ἔγγραφα, τομ. Γ΄, Κων/πολις, 1905, σελ. 546. 549. Πρβλ. καὶ ***Σάρδεων Γερμανοῦ*** αὐτ. σελ. 78—79.

26) Κωδ. Πατρ. Ἀρχειοφυλ. ΚΔ σελ. 176.— ***Ἀρχιμ. Καλλινίκου Δελικάνη***, Πατριαρχικὰ ἔγγραφα, Τομ. Γ΄, σελ. 255.— ***Σάρδεων Γερμανοῦ*** αὐτ. σελ. 79 ὑποσημ. 7.

27) Ἰδιόγραφος σημείωσις ἐν τῇ Παρακλητικῇ βίβλῳ τοῦ ναοῦ τῆς μονῆς ἐκδόσεως Βενετίας τοῦ 1850, ἐν τῇ μετὰ τὸ τέλος τοῦ Προλόγου πρός τοὺς ἀναγνώστας ἀγράφῳ σελίδι, ἔχουσα ἐπὶ λέξει τάδε· «1864 Ἰανουαρίου 11. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Παναγιωτάτου Σωφρονίου ἀδείᾳ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἔγινα ἡγούμενος εἰς τὴν σεβαστὴν Μονὴν τοῦ Χριστοῦ Σωτῆρος τῆς νήσου Πρώτης κατεδαφισμένην καὶ γυμνὴν οὖσαν· ἀλλ' ηὐδόκησεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν εὐτρεπισμόν της. † Θεοδωρουπόλεως Νεόφυτος Βυζάντιος ἀπὸ ἐνορίας Ὑψωμαθείων».

§ 17. Τὸ ξύλινον τοῦ κτιρίου τοῦ μοναστηρίου εἶχε διατηρηθῆ μέχρι τοῦ 1848, ὅτε λόγῳ τοῦ νέου προορισμοῦ τοῦ μοναστηρίου κατεκρημνίσθη ἐκ θεμελίων ἵνα κτισθῇ νέον. Ὁ πατριάρχης Ἰωακεὶμ ὁ Γ′ ἐπὶ τῆς πρώτης αὐτοῦ πατριαρχίας ἠθέλησεν ἐν τῇ θέσει ταύτῃ τοῦ ἀρχαίου τούτου μοναστηρίου νὰ ἱδρύσῃ γηροκομεῖον τῶν κληρικῶν. Διότι κατὰ τὴν γνώμην του οἱ ἔχοντες ἐκ τῶν κληρικῶν χρήματα δὲν ἔπρεπε νὰ γηροκομῶνται παρ᾽ οἰκογενείαις ἐν ταῖς πόλεσι καὶ ἐν τοῖς κοσμικοῖς κέντροις, οἱ δὲ πτωχοὶ τοιοῦτοι ν᾽ ἀποθνήσκωσιν εἰς τοὺς δρόμους πρὸς ὄνειδος τῆς χριστιανικῆς πίστεως, τῆς ὁποίας τυγχάνουσιν οἱ λειτουργοί. Ἐνῷ τοὐναντίον θὰ ἔπρεπε οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ κατὰ τὰ ἔσχατα νὰ καταφεύγωσιν εἰς τὸ γηροκομεῖον τοῦτο, ὅπου θὰ εὕρισκον ἄμεμπτον περιποίησιν, ἀποθνήσκοντες δὲ οἱ ἐκ τῶν πλουσίων μὲ τὴν περιουσίαν αὐτῶν θὰ ἐπροίκιζον τὸ ἵδρυμα, ὥστε κατ᾽ αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ διαιτῶνται καὶ οἱ ἐκ τῶν ἀπόρων κληρικῶν. Παρὰ τὴν ἀντίδρασιν τὴν ὁποίαν συνήντησεν ἡ ἰδέα αὕτη γενικῶς παρὰ τοῖς κληρικοῖς, κατὰ μείζονα δὲ λόγον παρὰ τοῖς γέρουσι καὶ νέοις μητροπολίταις, οἵτινες ἐνέβλεπον περιορισμὸν εἰς ἀληθινὸν μοναστήριον μὲ ὅλα του, ὁ πατριάρχης μετὰ ζήλου ἐπεδίωξε τὴν πραγματοποίησιν τοῦ σκοποῦ του. Διὰ πατριαρχικῶν καὶ συνοδικῶν ἐγκυκλίων, τῆς 2 Μαΐου 1879 καὶ 4 Αὐγούστου 1882, ἐζητήθη ἡ προαιρετικὴ εἰσφορὰ τῶν ἀρχιερέων τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου πρὸς ἐπισκευὴν τοῦ μοναστηρίου ἵνα χρησιμεύσῃ ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν περίθαλψιν τῶν ἐκ τοῦ ἱεροῦ κλήρου, ἀνωτέρου ἢ ἐνοριακοῦ, ἀπομάχων [28]. Ἐξεῦρε δὲ πόρους διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον καὶ ἀνέθηκεν εἰς ἀρχιτέκτονα τὴν ἀνέγερσιν νέου κτιρίου. Μετὰ πολλὰς δαπάνας ἐτελειώθη τὸ πρῶτον ὑπόγειον πάτωμα τοῦ νέου κτιρίου, ὅπερ δὲν ἐκτίσθη ἐπὶ τῶν ἀρχαίων τοῦ μοναστηρίου θεμελίων, ἀλλ᾽ ἐπὶ νέων. Κατωρθώθη δὲ τὸ κτίριον νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ στεγασμοῦ αὐτοῦ πατριαρχοῦντος ἔτι τοῦ Ἰωακείμ. Δι᾽ οὐδένα ὅμως σκοπὸν δὲν ἐχρησιμοποιήθη τοῦτο ὑπὸ τῶν διαδόχων αὐτοῦ μετὰ τὴν ἐκ τοῦ θρόνου πτῶσιν ἐκείνου.

(ἀκολουθεῖ).

---

[28]) Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια, Ἔτος Α′, τεῦχ. ΙΕ′, σελ. 267. Ἔτος Β′, τεῦχ. ΜΣΤ′ 1882, 1 Σεπτεμβρίου, σελ. 754—755. Βλέπε λεύκωμα τελειοφοίτων Λυκείου 1927 σελ. 54—60 ἡμετέραν σχετικὴν μελέτην.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Τὸν Ἰούνιον τοῦ παρελθόντος 1935 ἔτους μετέβη εἰς Βουκουρέστιον Ἀντιπροσωπεία τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἵνα συζητήσῃ μετ᾽ ἐπὶ τούτῳ συστάσης ἐξ Ἱεραρχῶν καὶ Θεολόγων Καθηγητῶν Ρουμανικῆς Ἐπιτροπῆς τὸ ζήτημα τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν.

Τὰ πορίσματα τῶν συζητήσεων ἡ Ρουμανικὴ Ἐπιτροπὴ ὑπέβαλε διὰ σχετικῆς ἐκθέσεως τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Ὀρθοδόξου Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῆς τῆς 20 Μαρτίου ἐ. ἔ. ἀπεδέχθη τὰ ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ὑποβληθέντα.

Τοῦτο, κατόπιν ἐπὶ τούτῳ ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ρουμανίας κ. Μύρων ἐγνώρισε τῇ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ δι᾽ ἐπιστολῆς Αὐτοῦ πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα, συνημμένως τῇ ὁποίᾳ συναπέστειλε καὶ ἀπόσπασμα τοῦ σχετικοῦ Πρακτικοῦ τῆς ὡς ἄνω συνεδρίας τῆς περὶ Αὐτὸν Ἱερᾶς Συνόδου.

Καταχωρίζεται ἐνταῦθα ἡ ἐπιστολὴ τῆς Α. Μακαριότητος.

ΡΟΥΜΑΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ἀριθ. 749.

16 Ἀπριλίου 1936.

Παναγιώτατε,

Ἐν συνεχείᾳ τῶν ὑπ᾽ ἀριθμ. 2, Ἰανουαρίου 10, τοῦ 1925, καὶ 277, Μαρτίου 9, τοῦ 1935, ἡμετέρων ἐπιστολῶν μετ᾽ ἀδελφικῆς ἀγάπης ἔχομεν τὴν τιμὴν ὅπως καταστήσωμεν Ὑμῖν γνωστόν, ὅτι ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς διασαφηνίσεως τῆς διδασκαλίας περὶ χειροτονιῶν τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, παρουσιάσθη εἰς Βουκουρέστιον Ἀντιπροσωπεία ἐκ τεσσάρων Ἱεραρχῶν καὶ ἓξ Θεολόγων, ἀπεσταλμένων τῆς Α. Χ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας Κόσμο, κατὰ τὸ διάστημα τῆς 1-8 Ἰουνίου, ἵνα δῷ ἐξηγήσεις

εἰς τὴν ὑπὸ τῆς ἡμετέρας Ἱερᾶς Συνόδου ἐξ Ἱεραρχῶν καὶ εἰδικῶν τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου Θεολόγων ἀπαρτισθεῖσαν Ἐπιτροπήν.

Ἡ Ρουμανικὴ Ἐπιτροπὴ παρουσίασεν εἰς τοὺς Ἀγγλικανοὺς Ἀντιπροσώπους ποία εἶναι ἡ Ὀρθόδοξος διδασκαλία ἀναφορικῶς μὲ τὸ μυστήριον τῆς Ἱερωσύνης.

Διαπιστώσαντες, ὅτι οἱ Ἀγγλικανοὶ Ἀντιπρόσωποι ἰδιοποιήθησαν ἄνευ ἐπιφυλάξεως τὴν διδασκαλίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀναφορικῶς μὲ τὸ Μυστήριον τῆς Ἱερωσύνης, ὅπως τὴν παρουσίασεν ἡ Ρουμανικὴ Ἀντιπροσωπεία, μὲ ὅλας τὰς ἀποφασιστικὰς αὐτῆς στιγμὰς καὶ μὲ ὅλον αὐτῆς τὸν μυστηριακὸν χαρακτῆρα, ὡς ὁμοίαν τῶν ἑπτὰ Μυστηρίων.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ὀρθοδόξου Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν κατὰ τὴν 20ὴν Μαρτίου 1936 συνεδρίαν αὐτῆς ***ἐπεδοκίμασε*** τὴν πρότασιν αὐτῆς. Ἡ δὲ ἐπιδοκιμασθεῖσα πρότασις εἶναι ἡ ἀκόλουθος:

«Ἔχουσα ὑπ' ὄψει τὰ συμπεράσματα τῶν ἐκθέσεων περὶ Ἀποστολικῆς διαδοχῆς, περὶ Ἱερωσύνης, περὶ Θείας Εὐχαριστίας, γενικῶς περὶ Μυστηρίων, καὶ περὶ δικαιώσεως καὶ

ἔχουσα ὑπ' ὄψει τὰς δηλώσεις τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῶν ἄνω ζητημάτων, αἵτινες δηλώσεις εὑρίσκονται ἐν συμφωνίᾳ μὲ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας,

ἡ Ὀρθόδοξος Ρουμανικὴ Ἐπιτροπὴ ὁμοφώνως συνιστᾷ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ κύρους τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν».

Ὅμως ἡ ἡμετέρα Ἁγία Σύνοδος ἐννοεῖ, ὅτι ἡ ἐπιδοκιμασία αὕτη ἀποβαίνει ὁριστικὴ μόνον, ὅταν καὶ ἡ ἀνωτάτη ἀρχὴ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἐπικυρώσῃ τὰ συμπεράσματα τῆς Ἀντιπροσωπείας αὐτῆς ἀναφορικῶς μὲ τὸν μυστηριακὸν χαρακτῆρα τῆς χειροτονίας, ὡς διαλαμβάνεται ἐν ἐκτάσει εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, συμπεράσματα γενόμενα δεκτὰ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν διασαφηνίσεων τῆς 1 8 Ἰουνίου τοῦ 1935.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἡμεῖς καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ὀρθοδόξου Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας ἐκφράζομεν τὴν ἰδιαιτέραν ἡμῶν χαρὰν διότι ἡ Θεία Πρόνοια προπαρεσκεύασε τὴν ὁδόν, ὅπως οἱ Ἀντιπρόσωποι τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας δυνηθῶσι νὰ δείξωσιν ἡμῖν πόσον ἰσχυρὰ καὶ ἀποφασιστικὰ βήματα ἔκαμαν, ἵνα διασαφηνίσωσι τὴν διδασκαλίαν αὐτῶν ἐν συμφωνίᾳ μὲ τὴν διδασκαλίαν τῆς Μητρὸς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, πιστῆς θεματοφύλακος τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, τῆς διατηρηθείσης ἐν ὅλῃ τῇ Ἀποστολικῇ αὐτῆς καθαρότητι.

Ἡ προσέγγισις αὕτη δύναται νὰ παράσχῃ μεγίστην ὠφέλειαν εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ὑποδειχέντα δρόμον «ἵνα πάντες ἓν ὦμεν».

Τέλος ἡ Ὀρθόδοξος Ρουμανικὴ Ἐκκλησία ἐκ ψυχῆς ἐπιθυμεῖ, ὅπως αἱ συναντήσεις αὗται τῆς διασαφηνίσεως ἐξακολουθήσωσι καὶ εἰς τὸ μέλλον

μέχρις οὗ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα ἐπιχύσῃ τὸ Πνεῦμα αὐτοῦ πρὸς ἀποκρυστάλλωσιν τῆς διδασκαλίας τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας πλήρως μὲ τὸ πνεῦμα τῆς διδασκαλίας τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Πρὸς αὐθεντοποίησιν ἐπισυνάπτομεν τῇδε ἐν ἀντιγράφῳ καὶ τὴν ἀπόφασιν τὴν ληφθεῖσαν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ὑπὸ τῆς ἡμετέρας Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἀναθέμενοι ἑαυτοὺς εἰς τὰς θερμὰς προσευχὰς τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος, διατελοῦμεν ἀγαπητὸς Αὐτῆς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς καὶ συλλειτουργός.

Πατριάρχης **Μύρων.**

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Η ΑΥΤΟΥ ΘΕΙΟΤΑΤΗ ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ

Τῇ 5 τοῦ μηνὸς ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐπέστρεψε δι' ἀτμακάτου ἐκ Χάλκης, ἔνθα παρέμενεν ἐφησυχάζουσα, εἰς τὰ Πατριαρχεῖα. Μεταβᾶσα δὲ καὶ αὖθις αὐτόσε τὴν 15 ἐπανῆλθε τὴν 31 προκειμένου ἵνα τελέσῃ τὴν τελετὴν τῆς Ἰνδίκτου.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΑΙ ΧΟΡΟΣΤΑΣΙΑΙ

Κατὰ τὸν παρόντα μῆνα ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐχοροστάτησεν ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ τοῦ Ἀντιφωνητοῦ, τῇ 6ῃ τοῦ μηνός, καὶ τῆς Παναγίας τῆς Μουχλιωτίσσης, τῇ 15ῃ τοῦ μηνός.

ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Τῶν κατὰ τὸν παρόντα μῆνα γενομένων συνεδριάσεων τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, ἐκτὸς τῆς συνεδριάσεως τῆς 11ης τοῦ μηνός, ἧς προήδρευσεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης, προήδρευσεν ὁ Α' τῇ τάξει Σεβασμιώτατος Γέρων Χαλκηδόνος κ. Μάξιμος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκ τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἱεραρχῶν τοῦ Θρόνου ἐκλήθησαν διὰ τὴν νέαν συνοδικὴν περίοδον οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολῖται: Θεσσαλονίκης Γεννάδιος, Ἰωαννίνων Σπυρίδων, Μιτυλήνης Ἰάκωβος, Μαρωνείας Ἄνθιμος, Δρυϊνουπόλεως καὶ Βελλᾶς Ἰωάννης καὶ Κίτρους Κωνσταντῖνος, εἰς ἀντικατάστασιν τῶν ἐκ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀποχωρησάντων Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν: Ἐλασσῶνος Καλλινίκου, Παραμυθίας Γεωργίου, Ἀλεξανδρουπόλεως Ἰωακείμ, Φλωρίνης Βασιλείου, Σιδηροκάστρου Βασιλείου καὶ Πολυανῆς Κυρίλλου.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

Ἐπὶ τῇ βάσει σχετικοῦ γράμματος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνος κ. Μαξίμου ἐνεκρίθη συνοδικῶς καὶ ἐγένετο ὑπὸ τῆς αὐτοῦ Σεβα-

σμιότητος ἡ εἰς Διάκονον χειροτονία τοῦ Γεωργίου Παπᾶ Ἀνδρέου Ζορμπᾶ, προοριζομένου διὰ Κοινότητα τῆς Ἐπαρχίας Χαλκηδόνος. Ὁ χειροτονηθεὶς ἐπὶ τῇ εἰς τὸ κληρικὸν στάδιον εἰσόδῳ αὐτοῦ ὠνομάσθη Γαλακτίων.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ληφθεισῶν παρὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Ἀθηναγόρα, μετὰ ἰδίας αὐτοῦ θερμῆς συστάσεως, αἰτήσεων τοῦ ἐν Ἀμερικῇ καθῃρημένου Ἀρχιμανδρίτου Νεοφύτου Βαμβάκου, ἐν εἰλικρινεῖ μετανοίᾳ προσπίπτοντος εἰς τὸ ἔλεος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐξαιτουμένου τὴν συγγνώμην αὐτῆς, ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος, ἐκτιμῶσα τὴν καὶ ὑπὸ τῆς οἰκείας Ἀρχιεπισκοπῆς βεβαιουμένην μετάνοιαν τοῦ εἰρημένου καὶ τὰ συντρέχοντα ἄλλα σχετικὰ ἐλαφρυντικὰ σημεῖα, ἐπιεικῶς ἦρε τὴν ἐπιβεβλημένην αὐτῷ καθαίρεσιν καὶ ἀποκατέστησεν εἰς τὸν ὃν πρὸ τῆς καθαιρέσεως ἔφερε βαθμὸν πρεσβυτέρου

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΡΗΤΗΣ

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κρήτης κ. Τιμόθεος ἐπὶ τῇ γενομένῃ ἐγκαθιδρύσει τελευταίου τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἱερᾶς καὶ Σητείας κ. Φιλοθέου ἀπέστειλε τῇ Ἐκκλησίᾳ τὸ ἀκόλουθον ἀπὸ 1ης Αὐγούστου τηλεγράφημα: «Ἐγκαθιδρυθέντος, Κυριακὴν, Ἐπισκόπου Ἱερᾶς καὶ Σητείας ὁλοκληρώθη Ἱεραρχία Μεγαλονήσου ὑπὸ εὐλογίας Ὑμετέρας Παναγιότητος. Ἱερὰ Σύνοδος κληθήσεται συμφώνως καταστατικῷ Ὀκτώβριον».

Ἐξ ἀποφάσεως συνοδικῆς ἐγένετο τῇ αὐτοῦ Σεβασμιότητι τὸ προσῆκον συγχαρητήριον καὶ εὐχετήριον ἀπαντητικὸν γράμμα.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

— Προτάσει τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Αὐστραλίας κ. Τιμοθέου ἐνεκρίθη συνοδικῶς καὶ ἐγένετο σύστασις τῷ Μακαριωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσοστόμῳ ὅπως ἐγγράψῃ εἰς τὸν κατάλογον τῶν αὐτόθι δι' ἀρχιερατείαν ἐκλεξίμων τὸν ἀπὸ ἐτῶν δοκίμως ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Αὐστραλίας διακονοῦντα Ἀρχιμανδρίτην Θεοφύλακτον Παπαθανασόπουλον.

ΟΝΟΜΑΤΙΚΑΙ ΕΟΡΤΑΙ

Τοῖς κατὰ τὸν παρόντα μῆνα ἑορτάσασι τὴν ἑορτὴν τοῦ ὀνόματος αὐτῶν Σεβασμιωτάτοις Μητροπολίταις τοῦ Θρόνου Κασσανδρείας Εἰρηναίῳ, Σάμου καὶ Ἰκαρίας Εἰρηναίῳ καὶ Ζιχνῶν Ἀλεξάνδρῳ διὰ Πατριαρχικῶν Γραμμάτων διεβιβάσθησαν τὰ συγχαρητήρια καὶ αἱ εὐχαὶ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.

— Τῷ κατὰ τὸν παρόντα ὡσαύτως μῆνα ἀγαγόντι τὴν ἑορτὴν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ Θεοφιλεστάτῳ Ἐπισκόπῳ Μιλήτου Αἰμιλιανῷ, Σχολάρχῃ τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς ἐν Χάλκῃ Σχολῆς, ἡ Α. Θ. Παναγιότης συνεχάρη διὰ τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Μ. Ἀρχιδιακόνου Γρηγορίου.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΑΙ ΕΥΧΑΙ

Κατὰ τὸν παρόντα μῆνα ἀσθενήσαντες μετέβησαν πρὸς θεραπείαν εἰς Ἀθήνας οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολῖται Θεσσαλονίκης κ. Γεννάδιος καὶ Μαρωνείας κ. Ἄνθιμος.

Μετὰ πολλῆς λύπης γνωσθείσης ἐνταῦθα τῆς εἰδήσεως ταύτης, ἐξεφράσθησαν ταῖς Αὐτῶν Σεβασμιότησι διὰ Πατριαρχικῶν Γραμμάτων ἡ συμπάθεια καὶ αἱ εὐχαὶ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.

ΜΕΤΑΒΑΣΕΙΣ ΕΙΣ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

— Παρεσχέθη συνοδικῶς τῷ Σεβασμιωτάτῳ Μητροπολίτῃ Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων Ἰεζεκιήλ, ἐπὶ τῇ βάσει σχετικοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν γράμματος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσοστόμου, ἄδεια μεταβάσεως καὶ μηνιαίας παραμονῆς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει χάριν προσκυνήσεως τῶν αὐτόθι Ἱερῶν Μονῶν καὶ Σκηνωμάτων.

— Ἐξεδόθησαν συστατήρια γράμματα τῷ ἐν τῷ Κολλεγίῳ τοῦ Ἁγίου Μάρκου Σάουθμπορ Μασσαχουσέτης τῆς Ἀμερικῆς καθηγητῇ κ. Μέλβιν Μένσα πρὸς μετάβασιν εἰς Ἅγιον Ὄρος χάριν μελετῶν.

ΙΕΡΑ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Συνοδικῶς ἐνεκρίθη ἵνα κατὰ τὸ ἀρχόμενον σχολικὸν ἔτος γένωνται δεκτοὶ μόνον διὰ τὴν πρώτην τάξιν τῆς Σχολῆς νέοι μαθηταὶ καὶ τοιοῦτοι προσληφθῶσι πέντε τὸν ἀριθμὸν ἐν ὅλῳ.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΙ

Ἐνεκρίθη συνοδικῶς καὶ ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Εἰρηνουπόλεως κ. Κωνσταντίνου ἐν τῷ ἱ. Ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Φερίκιοϊ ἡ εἰς ἱερέα, διὰ τὴν θέσιν πνευματικοῦ τῆς Κοινότητος, χειροτονία τοῦ προβεβηκότος τὴν ἡλικίαν τέως Διακόνου αὐτῆς Χριστοδούλου Παπαϊωάννου.

ΔΙΟΡΙΣΜΟΙ

— Α. Θ. Παναγιότης προσέλαβεν ὡς ἀκόλουθον Διάκονον Αὐτῆς τὸν ἱερολογιώτατον Πολύευκτον Φινφίνην, τέως Διάκονον καὶ Ἱεροκήρυκα τοῦ ἱ. Ναοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος Σταυροδρομίου.

— Εἰς τὴν κενωθεῖσαν θέσιν Διακόνου καὶ Ἱεροκήρυκος τοῦ ἱ. Ναοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος Σταυροδρομίου, διωρίσθη ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς ὁ ἐκ τῶν ἐφετεινῶν ἀποφοίτων τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς ἐν Χάλκῃ Σχολῆς ἱερολογιώτατος Αἰμιλιανὸς Πουλερόπουλος.

— Εἰς τὴν διὰ τῆς εἰς ἱερέα χειροτονίας τοῦ Διακόνου Δημητρίου Βαλιάνου κενωθεῖσαν θέσιν Διακόνου τοῦ ἱ. Ναοῦ τῶν Ταξιαρχῶν τῆς Κοινότητος Μεγάλου Ρεύματος, διωρίσθη ὁ ἐκ τῶν ἐφετεινῶν ὡσαύτως ἀποφοίτων τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς ἱερολογιώτατος Νικόλαος Κουτρουμπῆς.

ΑΦΙΞΕΙΣ

Τῇ 27 τοῦ μηνὸς ἀφίκετο ἐπανακάμψας ἐκ Βιέννης ὁ Πανοσιολογιώτατος Ὑπογραμματεὺς τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου Ἱεροδιάκονος κ. Κύριλλος Ἀξιώτης.

Η ΕΝΤΑΥΘΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΓΙΟΥΓΟΣΛΑΥΪΚΗ ΠΑΡΟΙΚΙΑ

Ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωθιερεὺς Pierre Haïdoucovitch διωρίσθη ἱερεὺς τῆς ἐν Ἀγκύρᾳ Γιουγοσλαυϊκῆς Πρεσβείας, τοῦ ἐνταῦθα Γιουγοσλαυϊκοῦ Γενικοῦ Προξενείου καὶ τῆς ἐνταῦθα Ὀρθοδόξου Γιουγοσλαυϊκῆς Παροικίας.

Ἡ αὐτοῦ Αἰδεσιμολογιότης ἐπὶ τῇ ἀφίξει αὐτῆς ἐνταῦθα, ἐμφανισθεῖσα, ἐν συνοδείᾳ τοῦ Γραμματέως τοῦ Γενικοῦ Προξενείου κ. Léonard de Choch, ἐνώπιον τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ἐπέδωκε σχετικὰ συστατήρια γράμματα τῆς Α. Μακαριότητος τοῦ Πατριάρχου Βελιγραδίου κ. Βαρνάβα καὶ ἀσπασθεῖσα τὴν Πατριαρχικὴν δεξιὰν ἔλαβε τὴν κανονικὴν εὐλογίαν καὶ ἄδειαν διὰ τὴν ἀνάληψιν τῶν ἱερατικῶν αὐτῆς καθηκόντων.

ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ

Κατὰ τὸν παρόντα μῆνα ἐπεσκέφθησαν καὶ ὑπέβαλον τὰ σέβη αὐτῶν τῇ Α. Θ. Παναγιότητι:

— Ὁ Ἐξοχώτατος Πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος ἐν Ἀγκύρᾳ κ. Ραφ. Ραφαήλ, ἅμα τῇ ἐνταῦθα πρὸς παραθερισμὸν ἀφίξει.

— Ὁ Ἐντιμότατος κ. Γεώργιος Τριανταφυλλίδης, Γενικὸς Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐνταῦθα.

— Ὁ νέος διορισθεὶς Ὑποπρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐνταῦθα κ. Γρίβας, ὁμοῦ μετὰ τοῦ Ὑποπροξένου κ. Γ. Χριστοδούλου.

— Ὁ Προϊστάμενος τῆς ἐν Μαγκάλια τῆς Ρουμανίας Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Κοινότητος Πανοσιολογ. Ἀρχιμ. Νεόφυτος Σταματιάδης.

— Ὁ κ. Ἠλίας Ἀναγνωστόπουλος, καθηγητὴς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν.

— Ὁ Πρωτοπαλαιστὴς κ. Τζὶμ Λόντος.

— Ὁ κ. Ν. Ἠλιάσκος μετὰ τῆς κυρίας Σγουρδαίου.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΠΡΩΗΝ ΚΙΕΒΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Τῇ 11ῃ τοῦ παρόντος μηνός, ἐν Γιουγοσλαυΐᾳ, ἐν Κάρλοβιτς τοῦ Σιρμίου, ἠρέμως ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ, ἄγων τὸ 73 ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ὁ Ρῶσσος Μητροπολίτης πρώην Κιέβου Ἀντώνιος (Χραποβίτσκη).

Ὁ ἀοίδιμος Ἱεράρχης ὑπῆρξε φυσιογνωμία ἐξόχως φωτεινὴ καὶ σεβαστή, κατὰ τὴν μακρὰν ἱερατικὴν αὐτοῦ διακονίαν μεγάλην ἐξασκήσας ἐπιρροὴν εἰς ὅλας τὰς ἀποχρώσεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς ἐν Ρωσσίᾳ. Σπάνιος ἐπιστήμων θεολόγος ἀνέδειξε γενεὰν ὅλην Ἐπισκόπων, ἱερέων καὶ δοκίμων τοῦ θείου λόγου κηρύκων. Ἐν τῇ Παρρωσσικῇ Ἐκκλησιαστικῇ Συνελεύσει τοῦ 1917 ἀνεδείχθη ἔνθερμος ὑποστηρικτὴς τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ Πατριαρχικοῦ θεσμοῦ ἐν Ρωσσίᾳ, ἦτο δὲ ὁ κυριώτερος τῶν τριῶν ὑποψηφίων τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου.

Μετὰ τὴν ἐκ Ρωσσίας ἔξοδον ἐγκατεστάθη μετὰ καὶ ἄλλων προσφύγων Ρώσσων Ἀρχιερέων ἐν Κάρλοβιτς τοῦ Σιρμίου, ἔνθα διῆλθε τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς αὐτοῦ.

Ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία μετὰ λύπης πληροφορηθεῖσα τὸν θάνατον τοῦ μεταστάντος Μητροπολίτου διηρμήνευσε διὰ τῆς Α. Μακαριότητος τοῦ Πατριάρχου Βελιγραδίου καὶ πάσης Γιουγοσλαυΐας κ. Βαρνάβα τοῖς ἐν Γιουγοσλαυΐᾳ παρεπιδημοῦσι πρόσφυξι Ρώσσοις Ἀρχιερεῦσι τὰ συλλυπητήρια αὐτῆς.

Τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Ἀντωνίου αἰωνία ἡ μνήμη!